

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 25-09-3974 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש (עצירה)

לפני כבוד השופטת רס"ן גלי קטלן

התביעה הצבאית איו"ש
(באמצעות ב"כ סרן אלירן טוטיאשווילי)

המאשימה

נגד

פרח אבו עיאש (עצירה) תושב איו"ש 406851022
(באמצעות ב"כ עו"ד דניאלה קדרי)

הנאשמת

הכרעת דין

מה דינה של הנאשמת, עיתונאית שעבדה בסוכנות חדשות מקוונת הפועלת מאיראן ועמדה בקשר עם מנהל בסוכנות, המתגורר באיראן? האם מדובר בעבירה של מגע עם אויב או שמא בקשר עבודה לגיטימי? האם הפרסומים השונים שפרסמה הנאשמת ברשתות החברתיות עולים כדי הסתה ותמיכה בארגון עוין, או שמא מדובר בדיווחים עיתונאיים בלבד?

שאלות אלה עומדות במרכזה של הכרעת דין זו. בפתח הדברים, אני מורה על זיכוייה של הנאשמת מעבירות שעניינן מגע עם אויב והכנסת כספי אויב לאזור, וכן על זיכוייה באופן חלקי מעבירה שעניינה הסתה ותמיכה בארגון עוין, ביחס לחלק מהפרסומים (סעיפים קטנים ג', ד', ז', ח' ו'י).

רקע ועובדות כתב האישום

1. בכתב האישום יוחסו לנאשמת שלוש עבירות שעניינן: מגע עם אויב, לפי סעיף 237 לצו בדבר הוראת ביטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), תש"ע-2009 (להלן: "הצו"); הכנסת כספי אויב לאזור, עבירה לפי סעיפים 3 ו-7 לצו בדבר הכנסת כספים לאזור (יהודה והשומרון) (מס' 973), התשמ"ב-1982 (להלן: "הצו בדבר הכנסת כספים"); והסתה ותמיכה בארגון עוין, עבירה לפי סעיפים 251(ב) ו-1(3) לצו.
2. בחלק הכללי של כתב האישום צוין כי איראן היא מדינת אויב בהתאם לסעיף 1 לצו בדבר הכנסת כספים, ולסעיף 1 לצו בדבר פרשנות [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1729), תשע"ד-2013. עוד נכתב כי "תסנים" היא חברת חדשות מקוונת הפועלת מאיראן ומציגה את עצמה כסוכנות ידיעות מובילה באיראן (להלן: "תסנים" או "סוכנות תסנים").
3. בפרט האישום הראשון, שעניינו מגע עם אויב, נטען כי הנאשמת גויסה לעבודה בתסנים על ידי תושב האזור בשם בראא שוויקא (להלן: "בראא") במהלך שנת 2024. לפני שהנאשמת הסכימה להצעת העבודה, היא ערכה בירור על אודות תסנים ועיינה באתר האינטרנט של

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 3974-09-25 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

תסנים. אז, הנאשמת החלה לעבוד בתסנים, כאשר היא מודעת לכך שמדובר בגוף תקשורת הפועל מאיראן, ולתפיסתה, הסוכנות מייצגת את החברה האסלאמית של תושבי איראן. במסגרת יחסי העבודה, סוכם כי הנאשמת תקבל שכר בסך של 300 דולר עבור כל כתבה שתערוך.

4. תחילה, עבדה הנאשמת בתסנים בתיווכו של בראא, אשר שימש כמנהל הישיר שלה. הנאשמת הייתה מעבירה לבראא את הכתבות שערכה - כתבות שטח הסוקרות את חייהם של תושבי האזור וראיונות עמם. בחודש דצמבר 2024 או בסמוך לכך, בראא עזב את תפקידו והנאשמת יצרה קשר ישיר עם מנהל בתסנים בשם מוחסן (להלן: "מוחסן") באמצעות יישומון "טלגרם".

5. כך, הנאשמת המשיכה לעבוד בתסנים וערכה מספר כתבות, כמפורט בכתב האישום. בתמצית, מדובר בכתבות העוסקות בעיקרן בסיפורים אישיים של תושבי האזור, למשל: ראיון עם תושב האזור אשר טען כי סולק מביתו על ידי כוחות הצבא, כתבה שעניינה "החיים מאחורי המעברים" וכתבה העוסקת בהשפעה של פעילות כוחות צה"ל על תושבי חברון במהלך מלחמת התקומה, אשר כללה ראיונות עם פלסטינים מקומיים. הנאשמת שלחה את הכתבות למוחסן, אשר החזיר הערות ובהתאם להן הנאשמת ערכה את הכתבות, ושלחה את התוצר הסופי למוחסן. מדובר בכתבות וידאו קצרות, אשר חלקן פורסמו בעמוד האינטרנט של תסנים.

6. באשר לשכר ששולם לנאשמת, צוין כי הנאשמת קיבלה את שכרה תחילה באמצעות בראא, אשר קלט את הכסף והעבירו באופן לא ידוע לבית חלפנות, ממנו משכה הנאשמת סך של 1,700 ₪. בהמשך, בראא הלין את שכרה של הנאשמת, והנאשמת פנתה ישירות למוחסן וביקשה לקבל את שכרה. הנאשמת שוחחה עם מוחסן על תלושי שכר והסכומים שישולמו לה, אך בפועל לא הועבר לה שכר נוסף. בגין קבלת שכרה בסך 1,700 ₪ יוחסה לנאשמת עבירה של הכנסת כספי אויב לאזור בפרט האישום השני.

7. בפרט האישום השלישי, יוחסה לנאשמת עבירה שעניינה הסתה ותמיכה בארגון עוין, בגין שורה של פרסומים שונים שפרסמה בחשבונותיה ברשתות החברתיות "פייסבוק", "אינסטגרם" ו"טיקטוק".

גדר הכפירה, העובדות המוסכמות ויריעת המחלוקת

8. בגדר הכפירה, כפרה ההגנה בטענה שאיראן היא מדינת אויב "ביחס לנאשמת", בהתאם לדין החל עליה, כפי שקטאר ורשת אלג'זירה אינן מוגדרות כאויב של הרשות הפלסטינית. עוד נטען כי אמרותיה של הנאשמת נגבו תחת לחץ נפשי ופיזי כבד, בתנאי מעצר קשים, כאשר הנאשמת במצב רפואי רעוע, דבר אשר מנע מהנאשמת למסור גרסה חופשית ומרצון. ההגנה לא פירטה טענות זוטא ספציפיות ולא הוסיפה דבר מעבר לטענה הכללית, כמפורט לעיל. עוד

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 3974-09-25 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

- נטען כי הנאשמת פעלה כעיתונאית וכל מעשיה היו במסגרת עבודתה העיתונאית המקצועית, ללא כוונה לסייע לאויב או לפגוע בביטחון המדינה.
9. ביחס לעבירה שעניינה מגע עם אויב, ההגנה אישרה כי הנאשמת עבדה בתסנים, תוך שכפרה בכך שתסנים עונה על הגדרת המונח "אויב" או כי האנשים עמם הנאשמת עמדה בקשר היו מטעם גורם עוין. נטען כי הנאשמת קיימה קשר מקצועי בלבד עם המנהל האיראני - קשר בין כתבת לעורכים - וכלל הכתבות שערכה כללו מידע גלוי בלבד.
10. באשר לעבירה שעניינה הכנסת כספי אויב, הנאשמת הודתה כי סוכם עמה שתקבל שכר של 300 דולר בעבור כל כתבה תוך שנטען כי מדובר בתשלום שכר לגיטימי, וכפרה בכך שמדובר בכספי אויב. כן נטען כי בפועל הנאשמת קיבלה סך של כ-1,500 ₪ בלבד.
11. ביחס לעבירה שעניינה הסתה, הנאשמת אישרה כי היא בעלת החשבונות ברשתות החברתיות השונות, אך כפרה בפרשנות המיוחסת לפרסומים השונים, תוך שנטען כי מדובר ב"תיעוד עיתונאי אובייקטיבי" ולא בהבעת עמדה אישית.
12. אקדים ואציין כי במהלך שמיעת הראיות ובפרט לאחר סיום שמיעתן, **ההגנה הבהירה כי היא אינה עומדת על טענות הזוטא, למעט טענה אחת**, והיא מבקשת להסתמך על אמרותיה המשטריות של הנאשמת. לאור האמור, ומשאין צורך להכריע בטענות הזוטא למעט טענה אחת, הכרעת הדין לא תכלול פירוט והכרעה ביחס לכל הטענות.
13. **כפי שניתן להתרשם, המחלוקת בין הצדדים מצומצמת ביותר מבחינה עובדתית**: מוסכם על הצדדים כי הנאשמת עבדה כעיתונאית בתסנים, כי עמדה בקשר עם מוחסן, כי ערכה כתבות בנושאים חברתיים, וכן אין מחלוקת כי הנאשמת הייתה הבעלים של החשבונות השונים ברשתות החברתיות ופרסמה את הפרסומים המפורטים בכתב האישום. אף אין מחלוקת ביחס לתוכנם ותרומם של הפרסומים.
14. **המחלוקת היא בעיקרה מחלוקת משפטית** המתמקדת בשאלות הבאות: האם העובדות מלמדות כי התגבש חשד סביר לפיו מוחסן פעל למען האויב, והאם הפרסומים השונים שפרסמה הנאשמת עולים כדי הסתה, או שמא מדובר בפרסומים הכוללים עדכוני בעלי אופי חדשותי בלבד.

מסכת הראיות במבט על

15. במסגרת ההליך הוגשו ראיות רבות בהסכמת הצדדים, ביניהן: תמלול ותרגום אמרותיה המשטריות של הנאשמת (ת/א1, ת/א2, ת/א3, ת/א4, ת/א5, ת/א39), חוות דעת ביחס לסמלון (אמוג'י) לב ירוק (ת/א30), דוח העשרת מודיעין גלוי (דוח תיעוד הפרסומים שפרסמה הנאשמת בחשבונותיה השונים ברשתות החברתיות, ת/א31), כתבות וידאו שערכה הנאשמת לרבות תמלול ותרגום (ת/א33 ו-ת/א34), תמלול ההתכתבות בין הנאשמת למוחסן (ת/א32) ומזכרים שונים.

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 3974-09-25 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

16. כידוע, דין ראייה שהוגשה בהסכמה כדין עדות שמסר עד. במקום שאין מחלוקת באשר לאמינות תוכנה של הראייה, רואים את העובדות המפורטות בה כמוסכמות. יחד עם זאת, הסכמה זו אינה מחייבת את בית המשפט ואינה כובלת את שיקול דעתו (י' קדמי, על הראיות - חלק ראשון - הדין בראי הפסיקה (מהדורה משולבת ומעודכנת 2009, בעמ' 426-428), רע"פ 3061/12 דוד אפל נ' מדינת ישראל (נבו 31.05.2012)).
17. במסגרת פרשת התביעה העידו חמישה עדי תביעה, כולם שוטרים אשר ביצעו פעולות חקירה שונות במהלך החקירה. בפרשת ההגנה העידה הנאשמת בלבד.
18. להלן יובאו עיקרי הדברים ביחס לכל אחת מהעדויות שנשמעו וקביעת ממצאי מהימנות ביחס לכל עד. יצוין כי טענת הזוטא היחידה עליה עמדה ההגנה נוגעת לאיום מצידו של רנ"ג קפילוטו כלפי הנאשמת במהלך התחקור. מאחר שטענה זו הועלתה לראשונה במהלך עדותה של הנאשמת בבית המשפט, פירוט הטענה יובא בחלק הסוקר את עדות הנאשמת. לאחר חלק זה אתייחס לטענה ולעובדות הצריכות לעניין על מנת להכריע בה.

פרשת התביעה

רס"ר נסים חאיכ

19. רס"ר נסים חאיכ (להלן: "נסים") פירט על הכשרתו וניסיונו בתפקיד וכן מסר כי חקר את הנאשמת וביצע שורה של פעולות חקירה נוספות בתיק החקירה (באמצעות העד הוגשו חמש החקירות הראשונות של הנאשמת, ת/1-5, ושורה של מסמכים ומזכרים שערך, ת/6-24). העד מסר כי הוא זוכר במידה טובה את חקירותיה של הנאשמת ופירט על האופן שבו התנהלו חקירותיה, באווירה נעימה ותוך שמירה על כל זכויותיה כנחקרת. העד מסר כי החקירה התנהלה בשפה הערבית, שהיא שפת אמו, והוא הקליד את האמרות בעברית תוך כדי החקירה. אציין, כי לאחר שצפיתי בתיעוד החקירות, התרשמתי כי העד דובר את השפה הערבית בצורה שוטפת וניכר כי הוא והנאשמת הבינו זה את זה היטב.
20. לדברי העד, בתחילת החקירה הוא חש אנטגוניזם מצידה של הנאשמת ועם ההתקדמות בחקירה, בזכות השפה המשותפת והאמון שנוצר ביניהם, הנאשמת שיתפה פעולה באופן מלא, השיבה לשאלותיו ואף שיתפה אותו בקשיים שהיא חווה ובאלימות שספגה לטענתה מצד גורמי שב"ס. נסים הדגיש כי לא הפעיל לחץ כלשהו על הנאשמת, אלא להיפך, הוא נהג בה בכבוד ובהתחשבות, כפי שאף ניתן להתרשם מהתיעוד הקולי והחזותי של החקירות.
21. במהלך החקירה הנגדית, הסגורית עימתה את העד עם טכניקת החקירה שבה עשה שימוש בחקירת הנאשמת, וטענה כי הפגין אמפתיה מזויפת כלפי הנאשמת, לרבות הגשת כוס מים ופרוסת עוגה - והכל במטרה "לשבור" את הנאשמת ולגרום לה להודות בחקירה. נסים השיב כי נהג כלפי הנאשמת כפי שהוא נוהג באופן כללי עם נחקרים בחקירות, תוך הפגנת כבוד בסיסי לנחקר וזאת בהתאם לערכיו מבית. העד אישר כי הגיש לנאשמת כוס מים ועוגה

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 3974-09-25 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

- בחקירה, וציין כי הוא נוהג לכבד נחקרים במזון ובשתייה בחקירות, וזאת כדרך חיים ולא כדי "לשבור" אותם. עוד ציין, כי להתרשמותו שיתוף הפעולה של הנאשמת בחקירה החלעוד קודם לכן, ואינו קשור לכיבוד שהגיש לה.
22. באשר לטענות ההגנה ביחס לפרסום כתבה הכוללת ריאיון עם נסים ביחס לתיק חקירה זה ולנאשמת - לא מצאתי ממש בטענות אלה, והכתבה אף לא הוגשה לעיוני. הכתבה פורסמה לאחר סיום החקירה, ולטעמי, אין בה כדי להשליך בדיעבד על החקירות שערך נסים.
23. עיון בתיעוד החקירות של הנאשמת, לרבות התיעוד החזותי והתמלולי, מלמד כי החקירות שערך נסים התנהלו באווירה טובה ורגועה ולפרקים אף ניתן לשמוע כי נסים והנאשמת צחקו והתבדחו. ניכר כי הנאשמת הרגישה בנוח בחקירות וכי התאפשר לה לפרט באריכות את גרסתה.
24. הנאשמת שטחה בפני נסים לא פעם את תלונותיה ביחס לתנאי מעצרה ותלונות ביחס לאליומות שהופעלה כלפיה, וכן הביעה בפניו תסכול לגבי החשדות המיוחסים לה ועל המשך מעצרה וחקירתה. עוד עולה כי נסים הקפיד לתעד את דבריה של הנאשמת, הן את תשובותיה במענה לשאלותיו והן את תלונותיה ביחס לשב"ס ולאלימות שטענה כי ננקטה כלפיה.
25. אירוע חריג אחד אירע במהלך החקירות שערך נסים, במהלכו הנאשמת התעלפה בחדר החקירה (שורה 34 ואילך בת/5). כפי שניתן לראות בתיעוד החזותי, נסים הגיש לנאשמת טיפול רפואי ראשוני, ולאחר מכן, העבירה לטיפול של מד"א. לאחר שהנאשמת חזרה לחדר החקירות, נסים וידא כי היא התאוששה ומסכימה להמשיך בחקירה. נסים אף התעקש לקנות לנאשמת שתיה קלה בטרם ימשיכו בחקירה והגיש לה פחית קולה.
26. עדותו של נסים הותירה עלי רושם **חיובי**. התרשמתי כי נסים השיב לכל שאלה אשר נשאל באופן מלא ולא ניסה להסתיר דבר. עדותו עולה בקנה אחד עם תיעוד החקירות, והתרשמתי כי החקירות התנהלו על מי מנוחות, באווירה נעימה תוך שנסים הקפיד על כל זכויותיה של הנאשמת, נהג בה בכבוד וברגישות והקפיד לתעד את דבריה באופן מלא, לרבות תלונותיה. נסים אף ציין כי העביר דיווח ביחס לחלק מהתלונות (שורות 45-46 בת/5).
27. באשר לטענות שהעלתה ההגנה ביחס למניעיו של נסים, האם מדובר היה ב"אמפתיה מזויפת" או שמא בהבעת אכפתיות כנה מצידו, הרי שאינני נדרשת להכריע בעניין ואף אין בכך טעם. כפי שצוין קודם לכן, ההגנה חזרה בה מטענות הזוטא וביקשה להסתמך על אמרות הנאשמת במשטרה.
28. בבחינת למעלה מן הצורך, אציין כי לא מצאתי שנפל פגם בהתנהלותו של נסים בחקירות הנאשמת, או כי זכויותיה של הנאשמת נפגעו או קופחו בצורה כלשהי. ניכר כי נסים הקפיד לנהל את החקירות בצורה נעימה, העמיד את הנאשמת על זכויותיה, אפשר לה להתבטא באופן חופשי ואף לפרט באריכות את תלונותיה. להתרשמותי, לאורך חקירותיה הנאשמת ידעה לעמוד על שלה והייתה האחראית הבלעדית לגרסתה.

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 25-09-3974 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

רס"ם רועי אברהמי

29. העד מסר כי שירת במשך כ-6.5 שנים במשטרה בתחנת עציון, ובתיק חקירה זה חקר את הנאשמת כהשלמת חקירה (העד חקר את הנאשמת ביום 28.08.2025, ת/39, וזו הייתה חקירתה האחרונה במשטרה). העד ציין כי לא זכור לו שקרה דבר חריג בחקירה ולמיטב זכרונו הנאשמת שיתפה פעולה והשיבה לשאלותיו.
30. בחקירה הנגדית, אישר העד כי אינו דובר את השפה הערבית ולכן הוא נעזר במתורגמן בחקירת הנאשמת. ביחס לשאלות הסגוריות בנוגע לפערים בין הדברים שכתב באמרה לבין התמלול, השיב כי אינו זוכר את פרטי החקירה, אך הגיוני שיהיו פערים, שכן התמלול תמיד יהיה מלא ויכלול את כל הדברים שנאמרו, להבדיל מהאמרה אשר כוללת את עיקרי הדברים. לדברי העד, בדיוק מטעם זה נערך תיעוד חזותי לחקירה.
31. הסגוריות שאלה את העד מדוע לא בדק את טענתה של הנאשמת, לפיה תמיד כאשר צילמה בשטח היא ניגשה לקצין התיאום והקישור שנכח במקום וביקשה את אישורו לצלם. העד השיב כי הוא לא היה החוקר האחראי על התיק, אלא ביצע השלמת חקירה נקודתית בלבד, בהתאם לשאלות שהתבקש לשאול (שורות 51-43 בעמ' 30 לפרוטוקול, שורות 2-1 בעמ' 31 לפרוטוקול).
32. התרשמתי באופן חיובי מהעד, אשר נדמה כי לא זכר בדיוק את פרטי התיק והחקירה. כך או כך, מאחר שהחקירה שערך מתועדת במלואה באופן חזותי, הרי שניתן להתרשם מהחקירה באופן בלתי אמצעי ואין צורך להסתמך רק על זכרונו של העד (ת/39 ות/39א). לאחר עיון בתיעוד החקירה, התרשמתי כי החקירה התנהלה באופן רגוע ושגרת, כאשר החוקר אף נעתר לבקשת הנאשמת להחליף את המתורגמן בחקירה.

גרסת הנאשמת באמרותיה המשטריות

33. באמצעות העדים רס"ר נסים חאיכ ורס"ם רועי אברהמי הוגשו שש אמרותיה המשטריות של הנאשמת. להלן יובאו עיקרי הדברים, בהתבסס על צפייה בתיעוד החקירות וקריאת האמרות והתמלולים (ת/1-5, ת/39).
34. בחקירתה הראשונה נשאלה הנאשמת על מקום עבודתה. תשובתה בתמלול החקירה נכתבה כך: "סוכנות תסנים העולמית, ששייכת למשמר המהפכה האיראנית" (שורות 449-450 בת/1א, ההדגשה אינה במקור). באמרה הכתובה נכתבה תשובתה כך: "עבדתי עם חברה שקשורה לחברה איראנית, זה כמו שיש ערוץ טלוויזיה של הרשות הפלסטינית שמייצג את הפלסטינים בעזה/שטחים. ככה גם יש חברה איראנית שמייצגת את החברה האיסלמית של תושבי איראן" (שורה 100 בת/1, ההדגשה אינה במקור). הנאשמת לא נשאלה ולא פירטה על מקור ידיעתה לדברים.

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 3974-09-25 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

35. בהמשך לשאלה זו, נשאלה הנאשמת מה תפקידה בסוכנות והשיבה כי היא עיתונאית ותפקידה לערוך כתבות על "סיפורים אנושיים" של תושבי האזור (שורות 470-493 בת/א1). הנאשמת סיפרה כיצד היא עורכת את הכתבות, לרבות צילום ראיונות עם תושבי האזור, ולאחר מכן, הכתבות פורסמו באתר האינטרנט של תסנים. הנאשמת אף הציעה מיוזמתה להציג את אחת הכתבות שערכה ופורסמה באתר תסנים ונתנה לחוקרים גישה לטלפון הנייד שלה על מנת שיבוצע בו חיפוש.

36. בהמשך, נשאלה הנאשמת האם בראא ביקש ממנה לצלם מקומות ולשלוח לאיראנים, ובתשובה חידדה כי החלה לעבוד בסוכנות בשנת 2023 ותשובתה נקטעה בתמלול. נדמה כי השאלה והתשובה שנקטעה היו סביב מועד תחילת העסקתה בתסנים, בשנת 2023, לפני סבבי הלחימה של מדינת ישראל מול איראן (שורות 533-541 בת/א1 ושורות 101-102 ו-114 בת/א1). במהלך חקירותיה, הנאשמת מסרה כי כל הקשר שלה מול מוחסן היה קשר מקצועי בלבד, במסגרת עבודתה כעיתונאית, והיא שלחה לו כתבות שערכה בהתאם להערותיו. הנאשמת ציינה כי כל הקשר התנהל בהתכתבות ביישומון ה"טלגרם" וכי היא לא שלחה למוחסן תמונות אשר עלולות לפגוע בביטחון מדינת ישראל (שורות 23-34 לחקירה מיום 13.08.2025, ת/3).

37. בחקירתה האחרונה נשאלה הנאשמת על "האג'נדה על הערוץ" וכן נשאלה האם היא "מוזדהה עם הערוץ". דבריה של הנאשמת נרשמו כך באמרתה: "אני עובדת עם ערוץ אני לא עובדת עם הממשל האיראני, הערוץ הזה עצמאי... ולא בהכרח המקום שעבדתי הוא שייך לממשל האיראני" (שורה 69 באמרה מיום 28.08.2025, ת/39). בתמלול נכתב כי הנאשמת נשאלה האם הערוץ **תומך** בארגון מסוים, בשים לב לכך שמדובר בערוץ איראני, והשיבה כי תסנים **לא תומך באף אחד** (שורה 631 בתמלול, ת/39א).

38. כאשר נשאלה מדוע בחרה לעבוד דווקא בסוכנות חדשות מטהראן, הנאשמת השיבה כי עבדה בסוכנויות שונות בעבר, ובהמשך דבריה הוסיפה כי היא פלסטינית ואינה מכירה את "החוק הישראלי" וייתכן כי מכך נובעת הטעות שלה (שורות 122-129 בת/א39).

39. הנאשמת חזרה על כך שהיא "לא מבינה בחוק הישראלי", אשר להבנתה לא חל עליה מאחר שהיא אינה אזרחית ישראלית, וכן ציינה כי אגודת העיתונאים הפלסטינים לא מנעה ממנה לעבוד בתסנים, ובהתאם לכך היא החלה לעבוד שם (שורות 438-455 בת/א39). הנאשמת ציינה מספר פעמים לאורך חקירותיה כי לא ידעה על איסור חוקי לעבוד בתסנים, שכן היא אינה מכירה את החוק הישראלי (ראו למשל שורה 32 בת/א5). בחקירה האחרונה הנאשמת אף מסרה כי לו הייתה יודעת, לא הייתה עובדת בסוכנות זו שכן הציעו לה לעבוד גם בסוכנויות אחרות. הנאשמת מסרה כי המנהל שלה, בראא, אמר לה שלא קיים איסור לעבוד בתסנים לפי אגודת העיתונאים הפלסטינים (שורות 587-595 לתמלול, ת/א39).

40. הנאשמת מסרה דברים דומים בחקירתה מיום 25.08.2025 והבהירה כי לא ידעה על איסור לעבוד בסוכנות תסנים וכי אגודת העיתונאים הפלסטינים לא אסרה עליה לעבוד שם (שורות

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 3974-09-25 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

583-590 לתמלול, ת/5א). הנאשמת הייתה עקבית בגרסתה ומסרה דברים דומים גם בחקירתה מיום 19.08.2025, שם מסרה כי לא ידעה על איסור לעבוד עם סוכנות חדשות איראנית ולא נאמר לה כי קיים איסור שכזה במהלך הכשרתה כעיתונאית (שורה 32 בת/4).

41. כאשר הנאשמת נשאלה מה ידעה על סוכנות תסנים לפני שהחלה לעבוד בסוכנות, השיבה כי הכירה את הסוכנות בצורה כללית בלבד וערכה בדיקה על מנת לוודא האם מדובר במקום עבודה התואם את הסטנדרטים שלה ו"לא מערב פוליטיקה ולא יסבך אותי" (שורות 37-39 בת/4). עוד ציינה כי ראתה מספר כתבות אשר פורסמו בתסנים בעבר, אך לא נשאלה ביחס לתוכן הכתבות.

42. במהלך חקירתה האחרונה במשטרה, הוצג לנאשמת טקסט אשר הופיע בעמוד ה"אודות" באתר האינטרנט של תסנים, באנגלית ובערבית. הנאשמת השיבה כי היא לא אחראית על האתר של תסנים ועל התכנים המפורסמים בו, וכי לא קראה את הדברים הללו בעבר (שורות 227-235 ושורות 254-257 בת/39א). הטקסט תורגם לעברית והוגש - ת/23).

43. כן הוצגו לנאשמת התכתבות עם מוחסן ותמונות שנמצאו בטלפון הנייד שלה, והיא אישרה כי מדובר בהתכתבות שלה עם מנהל בתסנים ובתמונותיה. באשר לתמונות, בחלקן הנאשמת תועדה בעיר העתיקה בחברון, כשהיא לובשת וסט עליו כתוב "PRESS" וברקע תועדו חיילים. באחת התמונות הנאשמת החזיקה במיקרופון של תסנים. הנאשמת מסרה כי ביקשה את אישורו של קצין התיאום והקצין אישר לה לצלם בשטח לצלם את החיילים במקום לאחר שהציגה לו תעודת עיתונאי, והקצין אישר לה לצלם ממרחק מסוים. הנאשמת אף מסרה כי קיים סרטון בטלפון הנייד שלה בו ניתן לראות כי הקצין הסביר לה איפה מותר לה לצלם (שורות 820-830 בתמלול, ת/39א). הנאשמת ציינה זאת גם בחקירתה מיום 13.08.2025 (שורות 55-57 בת/3).

רנ"ג משה קפילוטו

44. רנ"ג קפילוטו הציג את ניסיונו המקצועי, פירט כי שירת 42 שנים במשטרת ישראל, מתוכן 10 שנים כמתשאל. העד הסביר כי תפקידו כלל תשאול ראשוני של חשודים בהתאם למודיעין שנאסף, ולאחר מכן, בהתאם לממצאי התשאול, החשוד משוחרר לדרכו או מועבר לחקירה.

45. במקרה זה, העד מסר כי הכיר את הנאשמת הכרות קודמת בשל תשאול קודם שערך לה. בפתח התשאול מסר לנאשמת כי היא חשודה בסיוע לאויב, העמיד אותה על זכויותיה והציע לה לדבר עם עו"ד, אך הנאשמת סירבה. כאשר התבקש לספר על תוכן התחקור, העד ביקש לעיין בדו"ח התחקור שערך מאחר שלא זכר את הדברים, תוך שהדגיש כי חלפה שנה מאז סיים את שירותו במשטרה.

46. לאחר שעיין בדו"ח התחקור, העד מסר כי המסמך לא כולל תאריך ושעה, אך הסביר כי המסמך נערך ביום שבו נערכה חקירתה הראשונה של הנאשמת, שכן הוא היה **הראשון** שחקר את הנאשמת והעביר אותה לאחר מכן לחקירה (שורות 17-18 בעמ' 28 לפרוטוקול). העד מסר

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 3974-09-25 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

- כי ניתן "להשלים" את החוסר בתיעוד תאריך ושעת התחקור על פי השתלשלות האירועים, שכן התחקור נערך לאחר מעצרה של הנאשמת ולפני חקירתה הראשונה (שורות 29-34 בעמ' 29 לפרוטוקול). עוד ציין העד כי הן בתחקור והן בחקירה שבה לקח חלק בהמשך, האווירה הייתה נעימה ורגועה.
47. בחקירה הנגדית, הסנגוריה הטיחה בעד כי לא כתב בדו"ח התחקור שהוא הזהיר את הנאשמת, ולכן יש להניח כי הדבר לא נעשה. העד השיב כי הוא משוכנע שהוא הזהיר את הנאשמת, שכן מדובר ב"פעולה אוטומטית" אותה נהג לעשות בתחילת כל תשאול, והצר על כך שלא תיעד את הדברים כראוי.
48. בהמשך החקירה הנגדית, נשאל העד על שליטתו בשפה הערבית ועל העובדה שהדו"ח שערך נכתב בשפה העברית. העד השיב ששליטתו בשפה הערבית הייתה ברמה טובה בזמן התחקור והוסיף כי הוא היה "מסתדר" גם אם לא הבין את הכל (שורות 25-28 בעמ' 29 לפרוטוקול).
49. התרשמתי כי העד לא זכר את המקרה ואת פרטי התחקור והעיד בעיקר על סמך הדו"ח שכתב, ועל סמך התנהלותו באופן כללי בחקירות. הגיוני בהחלט שהעד לא זכר את הדברים באופן מדויק בשים לב לחלוף זמן של למעלה משנה מאז התחקור ועד לשמיעת עדותו בבית המשפט.
50. הדו"ח שערך העד (ת/38) לא כלל תאריך ושעה, כך שלא ניתן לדעת מתי בדיוק נערך התחקור וכמה זמן הוא נמשך. מדובר בדו"ח קצר בכתב יד אשר נדמה כי אינו משקף את כלל הנאמר בתחקור, אלא מדובר בתיעוד תמציתי ביותר של הדברים.
51. באשר למידת הדיוק של הדברים שתועדו בדו"ח, העד אמנם מסר כי הוא שלט בשפה הערבית ברמה טובה, אך בהשוואה בין גרסת הנאשמת בתחקור לגרסתה בחקירות שערך נסים (הדובר ערבית כשפת אם) באותו היום, וכן בהשוואה לראיות האובייקטיביות שהוגשו, כפי שיפורט בהמשך, עולה כי קיים פער משמעותי, אשר לטעמי נעוץ במידת הבנתו של רנ"ג קפילוטו את דבריה של הנאשמת ובמידת שליטתו בשפה הערבית.
52. כך למשל, בדו"ח התחקור נכתב כי הנאשמת עמדה בקשר עם "אדם איראני שביקש ממנה לשלוח לו תמונות של צבא, מחסומים ואירועים של ירי הטילים מאיראן והיא שלחה לו". גרסתה של הנאשמת בחקירות, כפי שפורט קודם לכן בהרחבה, הייתה כי היא עמדה בקשר עם מוחסן, מנהל בתסנים, לצורך עריכת כתבות עיתונאיות. הנאשמת לא מסרה כי היא שלחה לו תמונות על פי בקשתו, ובפרט הכחישה כי שלחה לו תיעוד של יירוט טילים.
53. על כן, למרות שהתרשמתי כי רנ"ג קפילוטו השתדל להשיב לשאלות באופן מלא ועל פי מיטב זכרונו, מצאתי לתת משקל מוגבל לעדותו ולדברים שכתב בדו"ח, וזאת בעיקר בשל פערי השפה והתיעוד החלקי. מאחר שהעד כתב את הדו"ח בשפה העברית, בהתאם להבנתו את דבריה של הנאשמת בערבית, לא ניתן להתחקות בדעבד אחר הדברים המדויקים שנאמרו בתחקור, הן על ידי הנאשמת והן על ידי העד.

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 25-09-3974 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

רס"ם אלעד חיון

54. רס"ם אלעד חיון, חוקר עבירות מחשב מיומן בהכשרתו, העיד כי הוא ביצע חדירה למכשיר הטלפון הנייד של הנאשמת לצורך הפקת תוכנו. העד פירט על ניסיונו המקצועי ולאחר מכן תיאר את תהליך העתקת התוכן מהטלפון הנייד, בדרך מבוקרת שאינה פוגעת בתוכן המקורי. העד הסביר כי תחילה מבוצעת הפקה מלאה, הכוללת יצירת עותק של כל המידע המצוי בטלפון הנייד, ובשלב השני, חוקר מבצע עיון בתכנים שהופקו, מסמן את התכנים הרלוונטיים ואלו מופקים לדו"ח נפרד (להלן: "דו"ח ממצאים"). העד מסר כי הראיה אשר הוגשה לבית המשפט היא דו"ח הממצאים ולא ההפקה המלאה (ת/28א).

55. בחקירה הנגדית, העד מסר כי בדרך כלל כתוב בדו"ח הממצאים מי החוקר שערך את העיון בהפקה המלאה, אך לאחר שעיין בדו"ח הנוכחי, מצא כי הפעם זה לא נכתב. העד מסר כי מטעם זה, הוא לא יכול להשיב מי החוקר שעיין בתכנים וסינן אותם, אך העלה שתי השערות אפשריות: הראשונה, כי הוא ערך את העיון בסיוע של חוקר דובר ערבית, שכן הוא לא דובר את השפה והטלפון הכיל תכנים בשפה ערבית; השנייה, כי חוקר ערך את העיון והסימון של התכנים והעד ייצא את התכנים לקובץ, בפן הטכני בלבד (שורות 46-52 בעמ' 24 לפרוטוקול, שורות 1-3 בעמ' 25 לפרוטוקול).

56. בנוסף להפקת הטלפון הנייד, העד ציין כי הוא ערך עיון ידני ממוקד בטלפון הנייד של הנאשמת, בסיוע שוטר דובר השפה הערבית, על מנת לאתר אנשי קשר השמורים בטלפון. העד תיעד את הממצאים הרלוונטיים בתמונות שצילם (ת/29). העד הדגיש כי עשה כן בעת שהטלפון היה ב"מצב טיסה", מצב המונע שינוי נתונים בטלפון.

57. התרשמתי מניסיונו המקצועי של העד, בעיקר הניסיון המעשי בהפקת טלפונים ניידים, בקיאותו בהליך הטכני והסבריו המפורטים. עדותו הותירה עלי רושם חיובי ובשים לב לכך שהעד ביצע פעולות בעלות אופי טכני (הפקת הטלפון הנייד וצילום תמונות של אנשי קשר) מהן הופקו ראיות אובייקטיביות, מצאתי לתת לעדותו משקל גבוה ולקבל את הראיות.

58. יחד עם זאת, יש להכריע ביחס למשקל שיש לתת לדו"ח הממצאים, בשים לב לכך שלא ברור מי העד אשר סימן את התכנים אשר נמצאו כרלוונטיים, לאחר שהובהר כי העד לא בהכרח ערך את הסינון, אלא רק את ההפקה. מטעם זה, הרי שלא ברור כיצד נערך הליך הסינון ואלו תכנים סווגו כרלוונטיים ואלו לא, מאחר שאף עד לא העיד על כך.

סמ"ר יהודה לייב פורמן

59. סמ"ר יהודה לייב פורמן העיד כי שימש כעוזר חוקר וכי הוא משרת במשטרה כשנתיים. העד מסר כי תפקידו בתיק היה טכני, וכלל הורדת תמונות מחשבון ה"אינסטגרם" הפומבי של הנאשמת וצריבת חומר חקירה לדיסקים. העד ציין כי הוא פעל בהתאם להנחיית החוקרים ולא ביצע פעולות מיוזמתו.

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 3974-09-25 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

60. בחקירתו הנגדית, העד נשאל האם ידע שסוכנות תסנים היא סוכנות של מדינת אויב והשיב כי פעל באופן טכני בלבד על פי הנחיות החוקרים ולא ידע על כך. עוד מסר כי המערכת המשטרית היא מערכת סגורה, ולכן לא קיים חשש כי הוא צרב על הדיסקים חומר חקירה מתיק חקירה אחר.

61. עדותו של העד הותירה עלי רושם חיובי, הוא השיב לכל שאלה באופן מלא תוך שהבהיר כי תפקידו היה טכני בעיקרו והוא פעל בהתאם להנחיות שקיבל. בחינת המזכרים שערך העד (ת/25-27) מלמדים כי הוא אכן ביצע משימות בעלות אופי טכני בלבד, כגון צריבת דיסקים המכילים את תיעוד חקירותיה של הנאשמת או הורדת תמונות מחשבון ה"אינסטגרם" הפומבי של הנאשמת. בנסיבות אלה, הרי שיש לתת לראיות משקל מלא.

פרשת ההגנה

גרסתה של הנאשמת בעדותה בבית המשפט

62. בחקירתה הראשית סיפרה הנאשמת כי היא עובדת כעיתונאית, כי עבדה במספר סוכנויות מקומיות בעבר ולאחר מכן החלה לעבוד בתסנים. לדבריה, בתסנים היא הייתה אחראית על "דוחות חברתיים", כלומר, כתבות בנושאים חברתיים ובעיקר סיפורים אנושיים. במקביל, הנאשמת עבדה בעבודה שניה, "פרילנס", וסיקרה אירועים והתרחשויות בשטח.

63. הנאשמת פירטה כי כאשר צילמה בשטח היא לבשה וסט וקסדה עליהם כתוב "PRESS" או "TV" וכן ציינה כי היא תמיד הציגה תעודת עיתונאי בפני קצין הקישור במקום וביקשה את אישורו לצלם. כאשר נשאלה האם ידעה שתסנים קשורה למשמרות המהפכה באיראן, השיבה הנאשמת כי לא ידעה זאת לפני חקירתה וכי החוקר בחקירה הראשונה אמר לה: "את לא יודעת שתסנים שייכת למהפכה האיראנית של איראן" (שורות 42-36 בעמ' 35 לפרוטוקול). לטענת הנאשמת, היא חזרה על הדברים בחקירה השניה בפני "החוקר השני", לאור הדברים שאמר לה החוקר הראשון.

64. בהמשך, הסגורית שאלה את הנאשמת מה קרה במהלך הפסקה קצרה בחקירה הראשונה, לאחר שהחוקר הציע לה כוס מים (יצוין, כי הסגורית אמנם הפנתה בשאלתה לדקה 46:40 בתיעוד החקירה, אך התיעוד לא הוצג לנאשמת, כפי שמשתקף גם מפרוטוקול הדיון). הנאשמת השיבה כי החוקר אמר לה: "אם את לא תגידי לי עכשיו שאת עובדת יחד עם המהפכה האיראנית, אם את לא תגידי את זה אני אקח אותך לאנשי שב"כ (הנאשמת בוכה)... ושהם ישימו אותי בתוך צינוק ובמקרה הזה אני צריכה להתחנן אליהם כדי שיוציאו אותי משם. ואז אמרתי לו שאני עובדת בתסנים כעבודה רגילה כל הדברים שאמרת לי הרגע אני לא ידעתי לפני" (שורות 8-1 בעמ' 36 לפרוטוקול).

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 3974-09-25 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

65. הנאשמת המשיכה ופירטה כי לא ידעה שתסנים מוגדרת כאויב, הדבר מעולם לא נאמר לה, ואם הייתה יודעת, לא הייתה מתחילה לעבוד שם מלכתחילה (שורות 18-26 בעמ' 36 לפרוטוקול).
66. בהמשך החקירה הראשית, נשאלה הנאשמת על תנאי מעצרה בטרם חקירתה הראשונה, והשיבה בפירוט ובהרחבה ביחס לתנאי מעצרה ולאלימות שהופעלה כלפיה לטענתה מצד סוהרי שב"ס ומצד מי שהזדהו כחוקרי שב"כ (שורות 16-45 בעמ' 37 לפרוטוקול). הנאשמת מסרה כי בשל היחס הגרוע והאלימות היא חיכתה שהחקירה תסתיים.
67. במהלך חקירתה הנגדית, אישרה הנאשמת כי מסרה אמת בחקירותיה במשטרה, תוך הסתייגות קלה בשים לב לכך שהיא דיברה בערבית והיא אינה בטוחה שדבריה תורגמו במדויק לעברית (שורות 28-34 בעמ' 38 לפרוטוקול). הנאשמת עמדה על כך שסיפרה אמת בחקירותיה וכי אין לה מה להסתיר, שכן היא עבדה כעיתונאית בהתאם לחוק (שורה 40 בעמ' 40 לפרוטוקול).
68. התובע שאל את הנאשמת שאלות הבהרה ביחס לחוקר אשר לטענתה איים עליה לומר שהיא עובדת בשירות משמרות המהפכה. הנאשמת מסרה כי מדובר בחוקר שהציג את עצמו בשם "מוסא", אשר נכח בתשאול שנערך לה לפני החקירה והעביר אותה לחקירה עם החוקר נסים. לשאלת התובע, הנאשמת אישרה כי מוסא העיד בבית המשפט, כך שהובהר כי מדובר ברמיג משה קפילוטו (שורות 14-23 בעמ' 41 לפרוטוקול). התובע הציג לנאשמת תרחיש לפיו חקירתה עם נסים התרחשה לפני התשאול שערך לה משה, והנאשמת השיבה כי מוסא היה החוקר הראשון שישב איתה (שורות 24-32 בעמ' 40 לפרוטוקול).
69. בהמשך, הנאשמת הסבירה כי בחקירה עם נסים היא אכן אמרה שתסנים שייכת למשמרות המהפכה, אך תשובתה זו נמסרה בהתאם לדברים שאמר לה מוסא, ולא בהתאם לידיעתה האישית (שורות 30-45 בעמ' 42 ושורות 1-23 בעמ' 43 לפרוטוקול). בהמשך, כאשר נשאלה הנאשמת מדוע לא חזרה על כך בחקירותיה הבאות, השיבה: "ידעתי שהיא רק סוכנת איראנית ולא חזרתי שהיא שייכת למשמרות המהפכה, כי נתתי את התשובה הזו על פי הדברים שהבנתי ממוסא, זה טעות שלי ולא הייתי אמורה לענות ככה. מה שאני יודעת מסרתי, מדובר בערוץ עצמאי והסוכנות לא שייכת לשום רשות או לממשלה. לא ידעתי שהיא שייכת (הנאשמת בוכה)" (שורות 31-41 בעמ' 43 לפרוטוקול).
70. באשר לבירור שערך הנאשמת ביחס לתסנים, השיבה כי היא נכנסה לאתר הרישמי של הסוכנות "בצורה כללית", והתרשמה כי מדובר בסוכנות ידיעות המסקרת תחומים שונים, כמו ספורט. הנאשמת השיבה כי לא נכנסה לאתרים אחרים כמו "ויקיפדיה" כדי לקרוא על תסנים (שורות 27-45 בעמ' 45 לפרוטוקול, שורות 1-10 בעמ' 46 לפרוטוקול).
71. הנאשמת ציינה כי להתרשמותה לא היה משהו חריג ביחס לתסנים והיא התרשמה כי מדובר בסוכנות חדשות דומה לסוכנויות שאיתן עבדה בעבר (שורות 28-31 בעמ' 45 לפרוטוקול).

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 25-09-3974 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

בהמשך לשאלות התובע, הנאשמת השיבה כי עבודתה התבצעה "אוניליין" ויש הרבה סוכנויות ללא משרדים פיזיים (שורות 26-45 בעמ' 44), לכן היא לא ראתה בכך דבר חריג.
72. באשר לפרסומים השונים ברשתות החברתיות, הנאשמת אישרה כי פרסמה את הדברים אך טענה כי מדובר בידיעות חדשותיות אותן העתיקה מאחרים והפיצה בחשבונותיה, ולא בהבעת עמדה אישית שלה.

תמצית סיכומי הצדדים

73. התביעה הצבאית הגישה סיכומים מפורטים בכתב וביקשה להרשיע את הנאשמת בכל העבירות שיוחסו לה. לשיטתה, אמרות הנאשמת במשטרה נמסרו באופן חופשי ומרצון, הן בעלות משקל ראייתי גבוה, ובעדותה בבית המשפט אימצה הנאשמת את עיקר העובדות שמסרה בחקירותיה. התביעה טענה כי טענות הנאשמת בדבר תנאי המעצר, הלחצים שהופעלו עליה והאיום הנטען מצד רנ"ג משה קפילוטו הועלו באיחור, ללא פירוט מספק וללא שהוצגו לעדי התביעה בחקירתם הנגדית. עוד נטען כי טענות אלה אינן מתיישבות עם תיעוד החקירות.

74. לשיטת התביעה, התחקור שערך רנ"ג קפילוטו התקיים בין חקירתה הראשונה של הנאשמת לחקירתה השנייה, לאחר שכבר מסרה כי תסנים שייכת למשמרות המהפכה, ומכל מקום, עדותו של רנ"ג קפילוטו ודו"ח התחקור שערך שוללים את הטענה כי איים על הנאשמת או מסר לה מידע מפליל ביחס לתסנים.

75. ביחס לעבירת המגע עם אויב טענה התביעה כי אין הכרח להוכיח שתסנים או מוחסן היו בפועל אויב, אלא די להראות כי על יסוד העובדות שהיו ידועות לנאשמת היה יסוד סביר להניח שמוחסן פעל למען האויב. לטענת התביעה, הנאשמת ידעה כי תסנים היא סוכנות איראנית הפועלת מאיראן, ואף מסרה בחקירתה כי היא שייכת למשמרות המהפכה ולרפובליקה האסלאמית.

76. נטען כי לנאשמת היו ידועות צבר של "עובדות מחשדות": מוחסן מתגורר בטהרן, לסוכנות אין משרד פיזי באזור, השכר הועבר באמצעות חלפן, שימוש בטלגרם, שאלתו של מוחסן בדבר פגיעת טילים איראניים בתחנת דלק והנחייתו להתמקד ב"פשעי הכיבוש". לשיטת התביעה, צבר נסיבות זה הקים לכל הפחות חשד המחייב בירור, והימנעות הנאשמת מבירור עולה כדי עצימת עיניים. התביעה הוסיפה כי אופיו העיתונאי של הקשר אינו שולל את העבירה, שכן האיסור מתמקד בעצם המגע עם מי שיש יסוד סביר להניח כי הוא פועל למען האויב.

77. באשר לעבירת הכנסת כספי אויב, טענה התביעה כי הסכום שקיבלה הנאשמת היה שכר ששולם לה מטעם תסנים דרך בית חלפנות. נטען כי אופן העברת הכסף, יחד עם ידיעתה בדבר זיקת הסוכנות לאיראן ולמשמרות המהפכה, מלמדים כי מדובר בכספים השייכים לאויב.

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 25-09-3974 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

- התביעה הדגישה כי הנאשמת לא ביררה את הטעם להעברת הכסף בדרך זו, אף שהיה בכך כדי לעורר חשד, וביקשה להסיק את התקיימות העבירה על בסיס התשתית הראייתית הקיימת ביחס לעבירת המגע עם אויב.
78. ביחס לפרסומים ברשתות החברתיות טענה התביעה הצבאית כי אין לקבל את גרסת הנאשמת שמדובר בהעתקת תכנים או בסיקור עיתונאי ניטרלי. התביעה הדגישה כי גם שיתוף של תוכן שנוצר בידי אחר מהווה פרסום ואימוץ של המסר בפרסום. התביעה פירטה את נימוקיה ביחס לכל אחד מהפרסומים באופן פרטני וביקשה להרשיע את הנאשמת ביחס לכלל הפרסומים, כפי שיוצג בהמשך ביחס לכל פרסום בנפרד.
79. ההגנה עתרה מנגד להורות על זיכוייה של הנאשמת מכלל העבירות המיוחסות לה בכתב האישום, לאור העובדה שלא הוכחו יסודות העבירה.
80. ההגנה טענה כי האמירה שנרשמה בחקירה הראשונה של הנאשמת, לפיה תסנים שייכת למשמרות המהפכה, לא נבעה מידיעתה האישית של הנאשמת. לטענתה, רני"ג קפילוטו היה הראשון שתשאל את הנאשמת, והוא שמסר לה את המידע בדבר הזיקה הנטענת בין תסנים למשמרות המהפכה. ההגנה הפנתה לכך שדו"ח התחקור לקוני ולא כולל פרטים בסיסיים או את מלוא חילופי הדברים, ואין בכוחו להפריך את גרסת הנאשמת. ההגנה הבהירה פעם נוספת בסיכומיה בעל פה כי היא מבקשת להסתמך על אמרות הנאשמת במשטרה, והעמידה להכרעה אך את טענת האיום הקונקרטי.
81. ביחס לעבירות שעניינן מגע עם אויב והכנסת כספי אויב, ההגנה טענה כי התביעה לא הוכיחה את הרכיב העובדתי הבסיסי בעבירה. לשיטתה, מאחר שלא הוגשה חוות דעת, הכרזה או ראיה עצמאית אחרת המלמדת כי תסנים היא אויב, הרי שלא הוכח אחד מיסודות העבירה. ההגנה הדגישה כי לא ניתן להשתמש באמירת הנאשמת בדבר זיקתה של תסנים למשמרות המהפכה כדי להוכיח את עצם קיומה של הזיקה או כדי להוכיח את מודעות הנאשמת אליה, בייחוד כאשר הנאשמת הסבירה מה היה מקור האמירה.
82. עוד נטען כי תוכן הקשר עם מוחסן היה מקצועי ועיתונאי בלבד: הנאשמת הציעה נושאים לכתבות, ערכה כתבות המבוססות על מידע גלוי, קיבלה הערות עריכה, שוחחה עמו על שכרה ולא העבירה מידע סודי או מידע שיש בו לפגוע בביטחון. ההגנה הוסיפה כי הנאשמת פעלה בפומבי, לבשה אפוד עיתונות, נשאה מיקרופון של תסנים וביקשה אישור מקצין בצה"ל לצלם בשטח, באופן שאינו מתיישב עם פעולה חשאית למען אויב. באשר לשכר שקיבלה הנאשמת, נטען כי מדובר בשכר לגיטימי בגין עבודה עיתונאית, ולא הוכח כי הנאשמת ידעה או חשדה כי מדובר בכספי אויב.
83. באשר לעבירת ההסתה, ההגנה טענה כי לא הוכח שהנאשמת פעלה במטרה להשפיע על דעת הקהל באופן העלול לפגוע בשלום הציבור או בסדר הציבורי, או כי הפרסומים מביעים תמיכה בארגון עוין. לטענת ההגנה, כלל הפרסומים הם תיעוד חדשותי של אירועים פומביים, והם פורסמו במסגרת עבודתה העיתונאית של הנאשמת. עוד נטען כי הפרסומים אינם כוללים

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 25-09-3974 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

קריאה מפורשת לאלימות או אזכור ברור של ארגון עוין, וכי התביעה לא הוכיחה אפשרות קונקרטית לפגיעה בשלום הציבור.

84. לבסוף, ההגנה הדגישה את מעמדה של הנאשמת כעיתונאית ואת עקרונות חופש העיתונות וזכות הציבור לדעת. הנאשמת פעלה, לפי הנטען, בגלוי, בתום לב ובמסגרת מקצועית, ולא מתוך מטרה לסייע לאויב, לפגוע בביטחון או להסית.

דיון והכרעה

85. תחילה, אכריע בטענה העובדתית ביחס למועד שבו נערך התחקור ביחס לחקירתה הראשונה של הנאשמת, על מנת שניתן יהיה להתקדם ולקבוע ממצאי מהימנות ביחס לעדות הנאשמת. לאחר מכן, אכריע בטענת האיום ובמשקל שיש לתת לדו"ח הממצאים, ולבסוף אפנה לבחון האם מתקיימים יסודות העבירה ביחס לכל עבירה, על סמך הראיות שהתקבלו.

האם התחקור נערך לפני החקירה הראשונה או אחריה?

86. התביעה טענה בסיכומיה כי התחקור שערך רנ"ג משה קפילוטו לנאשמת נערך **לאחר** החקירה הראשונה שערך רס"ר נסים חאיכ, כך שגרסתה של הנאשמת לפיה מסרה לנסים פרטים ששמעה ממשה קודם לכן אינה אפשרית. זאת, בהתאם לצבר הנסיבות ול"מודוס" שתעד משה בעדותו, וזאת בניגוד לדברים המפורשים שמסר בעדותו, לפיהם הוא **הראשון** שחקר את הנאשמת.

87. דו"ח התחקור לא כולל תאריך ושעה, ולכן, יש לבחון ראיות אחרות על מנת להשלים את החסר. כל הראיות מצביעות על כך שהתחקור שערך משה לנאשמת התקיים **לפני** חקירותיה עם נסים: כך העיד משה בעדותו, תוך שהעיד כי הוא בטוח שהוא הראשון שחקר את הנאשמת. כך העידה גם הנאשמת בעדותה בבית המשפט. לא זו אף זו, הנאשמת אף ציינה בחקירתה הראשונה כי קודם לכן מוסא החזיק בקוד הגישה לטלפון הנייד שלה (שורות 168-172 בת/א1). קרי, אמירה זו של הנאשמת מחדדת כי **קודם** לחקירתה הראשונה נערך התחקור עם מוסא.

88. סיכומי של דבר, מצאתי לדחות את טענת התביעה ולקבוע כי התחקור שערך רנ"ג משה קפילוטו (מוסא) לנאשמת התקיים **לפני** חקירתה הראשונה של הנאשמת.

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 25-09-3974 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

קביעת ממצאי מהימנות ביחס לנאשמת

89. להתרשמותי, במהלך עדותה בבית המשפט, הנאשמת השיבה לכל שאלה שנשאלה למיטב הבנתה וכמיטב יכולתה. גרסתה של הנאשמת בעדותה הייתה **קוהרנטית ועקבית** ועלתה בקנה אחד עם יתר הראיות שהוגשו בהליך.

90. מצאתי את עדותה של הנאשמת **אותנטית ומעוררת אמון**, שכן הנאשמת העידה בשטף, בביטחון וחזרה על גרסתה באופן עקבי. התרשמתי מ"אותות האמת" בדבריה, כפי שהשתקפו מעדותה. כך, לעתים הנאשמת השיבה ברצף ובלהט לשאלות ופירטה את תשובותיה בהרחבה, ולעתים, פרצה בבכי, בעיקר כאשר ניכר כי התרגשה או סיפרה על אירועים קשים שחוותה לטענתה.

91. התביעה הפנתה בסיכומיה לפערים ביחס לתשובות שמסרה הנאשמת, כאינדיקציה לחוסר מהימנות של הנאשמת. בניגוד לטענת התביעה, להתרשמותי, הפער **אינו** פער עובדתי בגרסת הנאשמת, אלא פער הנוגע לכך שלעתים הנאשמת לא הבינה עד תום את השאלות שנשאלה. לעתים הנאשמת ביקשה הבהרות ביחס לשאלות שנשאלה על מנת שתוכל להשיב עליהן, ולא התחמקה ממתן תשובות ענייניות.

92. במספר הזדמנויות הנאשמת ציינה כי לא הבינה את השאלות, הן שאלות מטעם הסגורית והן שאלות מטעם התובע, והדברים באו לידי ביטוי בעדותה (ראו למשל שורות 22-26 בעמ' 36 לפרוטוקול, שם ביקשה הנאשמת הבהרה ביחס לשאלות הסגורית, שורה 24 בעמ' 42 לפרוטוקול, שורות 33-31 בעמ' 47 לפרוטוקול). ייתכן כי הדבר נבע מפערי תרגום, פערי הבנה או אופן ניסוח השאלות (לעתים השאלות היו ארוכות ומורכבות), אך כך או כך, להתרשמותי, הנאשמת השתדלה להבין כל שאלה ולהשיב באופן מלא, ולא התחמקה ממתן תשובות.

93. התביעה הפנתה בסיכומיה בכתב לשאלה ששאלה הסגורית ביחס להפסקה בחקירה הראשונה, כמפורט מעלה בפסקה 64, וציינה כי תיעוד החקירה עומד בסתירה מובהקת לגרסת הנאשמת. להתרשמותי, בפרט מאחר שהתיעוד לא הוצג לנאשמת, הנאשמת הבינה כי השאלה מתייחסת לתחקור שערך משה ולא לחקירה הראשונה שערך נסים (החקירה שאליה הפנתה ההגנה). מתשובתה של הנאשמת ניתן להבין בנקל כי היא התייחסה לתחקור שערך משה, בשים לב לתיאור העובדתי שמסרה.

94. התרשמותי החיובית מעדות הנאשמת אינה נשענת על אופן מסירת העדות בלבד, אלא בעיקר על התאמת גרסתה לראיות האובייקטיביות ועל **עקביות גרסתה בנקודות המהותיות**. הנאשמת חזרה על גרסתה הן באמרותיה המשטריות והן בעדותה בבית המשפט. למען שלמות התמונה, יצוין כי בתחילת חקירתה הראשונה במשטרה, הנאשמת בחרה לא להשיב לשאלות ולא שיתפה פעולה באופן מלא. אלא, שכבר בהמשך החקירה הראשונה, הנאשמת החלה להשיב באופן מלא לשאלות ופירטה על תפקידה כעיתונאית ועל קשריה עם מוחסן האיראני.

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 3974-09-25 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

95. משלב זה ולאורך כל חקירותיה, הנאשמת שיתפה פעולה באופן מלא, השיבה לכל שאלה שנשאלה, נתנה לגורמי החקירה גישה לטלפון הנייד שלה ואף הציגה מיוזמתה את הכתבות שערכה באתר האינטרנט של תסנים.

96. לא רק שגרסתה של הנאשמת הייתה עקבית ביחס לפרטים רבים, אלא שגם בחינת הראיה המרכזית שהוגשה, ההתכתבות בין הנאשמת למוחסן, **תומכת בגרסתה של הנאשמת**. בחינת ההתכתבות מלמדת כי השיח היה שיח מקצועי-עיתונאי, ביחס לכתבות שערכה הנאשמת ולנושאים לכתבות עתידיות שהציעה הנאשמת. אף העובדה כי הכתבות פורסמו בסופו של דבר באתר של תסנים, כפי שהציגה הנאשמת לחוקריה, מחזקת את גרסתה של הנאשמת כי מדובר היה בקשר עבודה מקצועי.

97. אכן, קיים שוני בין הגרסה שמסרה הנאשמת בחקירתה הראשונה לבין הגרסה שמסרה לאחר מכן בחקירותיה הבאות ביחס לקשר בין תסנים למשמרות המהפכה. הנאשמת הסבירה בעדותה בבית המשפט כי בחקירה הראשונה היא חזרה על דברים ששמעה מהחוקר משה (מוסא) במהלך התשאול, וזו הייתה טעות שלה והיא לא הייתה צריכה להשיב כפי שהשיבה (שורות 38-39 בעמ' 43 לפרוטוקול).

98. כאשר נשאלה הנאשמת בעדותה מדוע פירטה לראשונה טענות רבות ביחס לאלים שהופעלה כלפיה וכן ביחס לאיום שהשמיע כלפיה משה, השיבה כי העלתה חלק מהטענות בעבר, אך זכתה ליחס קשה בעקבות תלונותיה, ולכן החליטה שלא להתלונן שוב, עד לעדותה בבית המשפט (שורות 23-30 בעמ' 40 לפרוטוקול). בפרט ביחס למשה מסרה: **"היום השופטת אפשרה לי לדבר על הכל"** (שורות 17-20 בעמ' 44 לפרוטוקול).

99. בהקשר זה יצוין, כי שאלת התובע הייתה מדוע הטענות לא הועלו קודם לכן, בתחילת ההליך, בעוד הנאשמת השיבה מדוע **היא עצמה** לא העלתה את טענותיה בפני בית המשפט ומדוע הדבר לא התאפשר לה קודם לכן, כפי שאכן קרה באחד הדיונים. כך למשל, בדיון ביום 16.06.2026, בפתח פרשת התביעה, הנאשמת ביקשה לומר מספר דברים ואמרה: **"ממתי שהתחלתי לעבוד לא ידעתי שזה לא חוקי, ואם ידעתי לא הייתי עושה את זה"** (שורות 30-31 בעמ' 9 לפרוטוקול). לאחר שנוכחתי כי הנאשמת מבקשת להתייחס לאישומים המיוחסים לה, הבהרתי לה כי אשמע בקשב רב את גרסתה בפרשת ההגנה. אף בסוף הדיון, הנאשמת החלה לפרט על היחס שקיבלה בעת מעצרה (שורות 9-10 בעמ' 18 לפרוטוקול), אך לא השלימה את דבריה.

100. אף במהלך חקירותיה במשטרה הנאשמת העלתה טענות שונות ביחס לאלים שהופעלה עליה מצד גורמים שונים, וכן ציינה כי בעבר כאשר ביקשה לצאת לשירותים, נאמר לה שעליה להשאיר את דלת התא פתוחה (שורות 574-575 בת/39א), כפי שטענה בעדותה בבית המשפט.

101. איני נדרשת להכריע בטענות אלו שהעלתה הנאשמת, הן מאחר שההגנה חזרה בה מהטענות כטענות זוטא וביקשה להסתמך על אמרות הנאשמת במשטרה, והן מאחר שהנאשמת עצמה אישרה כי הדברים לא השפיעו על הגרסה שמסרה בחקירה. לדבריה, היא מסרה אמת

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 25-09-3974 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

בחקירותיה במשטרה, חרף הדברים שקרו מחוץ לחדר החקירות. מאחר שהמשפט לא התמקד בהפרכת טענות אלו ולא הוצגו ראיות לסתור אותן (בשל התנהלות ההגנה, השלב שבו הועלו הטענות והחזרה מהטענות), הרי שלא ניתן לקבוע כי מדובר בטענות מופרכות ללא בסיס, כפי שביקשה התביעה. על כן, לטעמי לא ניתן לקבוע כי עצם העלאת הטענות או תוכן מפחית ממשקל עדותה של הנאשמת (בפרט, כאשר הנאשמת העלתה חלק מהטענות בעבר).

הכרעה ביחס לטענת האיום

102. ראשית, נחזור על מושכלות היסוד לפיהן בבחינת טענות זוטא, הדיון מוגבל לנימוקי ההתנגדות שהעלתה ההגנה ביחס לקבילות ההודאה. נימוקים אלו תוחמים את הדיון לבירור אמיתות הטענות ועל התביעה להפריך את נימוקי ההתנגדות לקבילות האמרה. כפי שנקבע, הנאשם **לא** יורשה להרחיב ולהוסיף טעמי התנגדות בשלב מאוחר יותר (י' קדמי, על הראיות - חלק ראשון - הדין בראי הפסיקה (מהדורה משולבת ומעודכנת 2009) בעמ' 123).

103. ההגנה לא פירטה טענות עובדתיות או נימוקים כלשהם כאשר פירטה את טענות הזוטא בגדר הכפירה, לפני שמיעת העדים. את הטענה ביחס לאיום שהשמיע רנ"ג משה קפילוטו העלתה הנאשמת **לראשונה** במהלך עדותה בבית המשפט. בעדותה, הנאשמת טענה כי רנ"ג קפילוטו (אותו כינתה מוסא) אמר לה במהלך התחקור שתסנים שייכת למשמרות המהפכה ואיים עליה להודות בכך בחקירתה, אחרת תועבר לחקירת שב"כ.

104. בנוסף לאמור, הסנגורית **לא** חקרה נגדית את רנ"ג קפילוטו ביחס לטענה כי איים על הנאשמת, אלא חקרה אותו נגדית בעיקר ביחס לתוכן דו"ח התחקור, הן מבחינת מידת שליטתו בשפה הערבית ותרגומם לעברית, והן מבחינת השמטת דברים אותם כלל לא העלה על הכתב (שורות 1-34 בעמ' 29 לפרוטוקול).

105. כפי שנקבע בעבר: "במסגרת חקירה שכנגד מחויב הצד היריב לחקור את העד בכל נקודה של מחלוקת ואי הסכמה, על-מנת לתת לעד הזדמנות "להגן" על גרסתו, ולאפשר לבית המשפט להתרשם מהאופן בו יעשה הדבר. על כן, כאשר לא מוצגות שאלות בקשר לסוגיה מסוימת במסגרת חקירה נגדית, בהיעדר הסבר סביר אחר, ההנחה היא כי אין חולקים על דברי העד באותה סוגיה" (ע"פ 4609/14 צורדרקר בסט נ' מדינת ישראל (נבו 01.03.2025)).

106. מטעמים אלו, סברתי כי **לא ניתן לקבל את טענת הזוטא כלפי רנ"ג קפילוטו** ולקבוע כי הוא איים על הנאשמת, הן בשים לב לכך שהטענה לא הוצגה לעד והוא לא נחקר עליה, והן בשים לב **לשלב המאוחר** שבו הועלתה לראשונה הטענה. זאת, חרף העובדה כי מצאתי את עדותה של הנאשמת מהימנה.

107. לאור האמור, אין בידי לקבוע כי האיום הנטען אכן הושמע. ואולם, אין במסקנה זו משום קביעה פוזיטיבית כי גרסת הנאשמת בעניין זה אינה מהימנה, אלא מדובר בכשל ראיתי נקודתי, הנובע מכך שהטענה לא הועלתה בהזדמנות הראשונה והעד לא נחקר לגביה. אילו

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 3974-09-25 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

עשתה כן ההגנה, ייתכן כי המסקנה הייתה שונה; אולם משלא ניתנה לעד האפשרות להתייחס לטענה, אין בידי לקבלה. בנסיבות אלה, דחיית הטענה נעוצה באופן ניהול ההליך בידי ההגנה, ואין בה, כשלעצמה, כדי לפגום במהימנות עדותה של הנאשמת או במשקל שיש לייחס לה.

108. כפי שצינתי קודם, התרשמתי כי דו"ח התחקור הוא לקוני ותמציתי ביותר, ולא כולל כמעט תיעוד לדברים שאמר רנ"ג קפילוטו, אלא מתמקד בתיעוד תשובותיה של הנאשמת. כפי שפורט מעלה, התיעוד בדו"ח התחקור אינו עולה בקנה אחד עם גרסת הנאשמת וראיות אחרות שהוגשו, ובהתאם, מצאתי לתת לדו"ח משקל נמוך.

109. בשים לב להתרשמותי החיובית מעדותה של הנאשמת ולתיעוד הלקוני בדו"ח, סברתי כי **לא ניתן לשלול לחלוטין** את טענת הנאשמת לפיה רנ"ג קפילוטו אמר לה במהלך התחקור כי תסנים שייכת למשמרות המהפכה (להבדיל מאיום שעליה לחזור על הדברים בחקירתה). כפי שעולה מהתיעוד, התקיים שיח ביחס לחשד "למסירת ידיעות לאויב", אינדיקציה המצביעה על כך שהתקיים שיח ביחס ל"אויב". יחד עם זאת, כאמור, לא ניתן לקבוע זאת כממצא עובדתי.

המשקל הראייתי של דו"ח הממצאים

110. ביחס לדו"ח הממצאים שהפיק רס"ם אלעד חיון, עלה מעדותו של האחרון כי הוא ביצע את הפעולה **הטכנית** של הפקת הדו"ח. במהלך שמיעת הראיות **לא הובהר** מי ערך את הפעולה **המהותית** הכוללת עיון וסינון התכנים הרלוונטיים מתוך ההפקה המלאה של הטלפון הנייד של הנאשמת, אשר הופקו לדו"ח הממצאים אשר הוגש כראיה.

111. לאחר ששמעתי את עדותו של רס"ם חיון והתרשמתי ממקצועיותו, בשים לב לכך שמדובר בראיה אובייקטיבית אשר הופקה בהליך תקין שלא מקים חשש למהימנות התוכן, וכן מאחר שהנאשמת אישרה בעדותה כי אלו התכנים השמורים בטלפון הנייד שלה - מצאתי לקבוע כי **דו"ח הממצאים קביל כראיה**.

112. יחד עם זאת, **בהיעדר תיעוד כלשהו למהלך החיפוש** (בניגוד להנחיית פרקליט המדינה 7.14 עקרונות הפעולה בנוגע לאופן התפיסה, החיפוש, ההעמדה והעיון במחשבים ובחומרי מחשב, תיעודם והעמדת התוצרים המהווים "חומר חקירה" לעיון ההגנה), כאשר לא ידוע מה הוביל את מי שערך את העיון לסמן תכנים מסוימים כרלוונטיים, בעוד תכנים אחרים לא סומנו ולא נכנסו לדו"ח והוגשו כראיה - הרי שמדובר **בראיה חלקית בלבד**.

113. כך למשל, לא ברור האם נערך חיפוש ביחס להיסטוריית החיפושים של הנאשמת ברשת ביחס לתסנים, למידע אליו נחשפה ביחס לתסנים ובאתר של תסנים (כגון עמוד ה"אודות", כפי שיפורט להלן), או לשיחותיה עם גורמים אחרים, כגון קולגות בתחום העיתונות, אשר מסרו לה מידע ביחס לתסנים אשר היה בו כדי לעורר את חשדה.

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 3974-09-25 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

114. בנוסף, חרף טענה ברורה ומפורשת של הנאשמת לפיה קיים בטלפון הנייד שלה סרטון המתעד את האישור שקיבלה מקצין התיאום והקישור לצלם את כוחות הצבא, **טענתה זו של הנאשמת כלל לא נבדקה**. מדובר במחדל חקירה אשר פוגם ביכולת להגיע לחקר האמת. מדובר בפעולת חקירה פשוטה שעשויה הייתה להניב בקלות ראיה אשר תתמוך או תפריך את גרסת הנאשמת.

115. בע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נט(6) 776, 830 (2005) (להלן: "**עניין בורוביץ**") עמד בית המשפט העליון על נפקותם של מחדלי חקירה ועל האופן שבו יש לבחון אותם, בשני מבחנים נפרדים: "**עניינו של האחד הוא בשאלה, אם לנוכח הפגמים שבהם לקו הליכי החקירה היה מוצדק והוגן לפתוח (או להוסיף ולנהל) את ההליך הפלילי נגד המערערים, ואילו עניינו של השני הוא בשאלה אם, ועד כמה, השפיעו פגמי החקירה על הוכחת העבירות שיוחסו למערערים ברמה הנדרשת בפלילים**".

116. בעזרת שילוב המבחנים ניתן להגיע להכרעות שונות בהליך הפלילי ולהעניק סעדים שונים, כך למשל, במקרים קיצוניים בהם מחדל החקירה הוביל לפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, אפשר שהסעד יהיה ביטול כתב אישום מטעמי הגנה מן הצדק. זאת, אף אם הפגמים לא גרעו מערכן הראייתית של הראיות. במקרים אחרים, בהם הפגמים אינם חמורים במידה זו, הפגמים עשויים להקים ספק סביר אשר יוביל לזיכוי, או להצדיק הקלה בעונש בגזר הדין (**עניין בורוביץ**, בפסקה 48).

117. עוד נקבע כי היעדרן של ראיות בשל מחדלי חקירה יזקפו לחובת התביעה בעת בחינה ושקלול מכלול הראיות. מטבע הדברים, חוסר ראייתי שמקורו במחדל חקירה יכול לסייע לנאשם ולהקים ספק סביר. נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית הפוזיטיבית שהונחה לפני בית המשפט בכל מקרה ומקרה (ע"פ 8957/21 **קרא נ' מדינת ישראל**, פס' 48 (נבו 21.05.2023)). במקרים שאינם מקרים קיצוניים ביחס למחדלי חקירה יונחה בית המשפט על-ידי חקר האמת:

*"אין להתעלם מאינטרס החשוב אף הוא - חקר האמת והרשעתם וענישתם של מי שאשמתם הוכחה מעבר לספק סביר. על כן, על מחדלי החקירה להימדד, על דרך הכלל, במישור הראייתי: האם הציבה התביעה תשתית מספקת, בהתחשב במחדלי החקירה, לביסוס הרשעת הנאשם; והאם עורר הנאשם, בהתחשב במחדלי החקירה, ספק סביר באשמתו" (ע"פ 10735/04 **גולדמן נ' מדינת ישראל** (נבו 20.02.2006)).*

118. המחדלים האמורים אינם מן הסוג המצדיק ביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק, ואף אינם פוגמים באותנטיות התכנים שנכללו בדו"ח. נפקותם היא במישור המשקל והשלמות: אין להסיק מהתכנים שנבחרו כי לא היו בטלפון חומרים נוספים שתמכו בגרסת הנאשמת, והיעדר הבדיקה ביחס לסרטון הנטען פועל לחובת התביעה. מחדלים אלה מצטרפים לחסר הראייתי, אך אינם הבסיס היחיד לזיכוי.

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 25-09-3974 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

דיון והכרעה

התשתית הנורמטיבית - מגע עם אויב

119. להלן נוסחו של סעיף 237 לצו שכותרתו **איסור מגע עם אויב**:

לא יבוא אדם במגע, בכתב, בעל-פה, או בכל דרך אחרת עם אדם, שיש יסוד סביר להניח, כי הוא פועל למען האויב, בין בשירות האויב ובין באופן אחר.

120. לאור הדמיון בין סעיף 237 לצו לסעיף 114 (א) לחוק העונשין שכותרתו **מגע עם סוכן חוץ**, נקבע בפסיקת בית המשפט הצבאי לערעורים כי ניתן לפרש את יסודות עבירת מגע עם אויב לפי הפרשנות שניתנה לעבירה שעניינה **מגע עם סוכן חוץ** (ע"מ 1169/14 **יאסין נ' התביעה הצבאית**, 13.02.2014. לא פורסם). להלן נוסחו של סעיף 114 לחוק העונשין:

(א) מי שקיים בידועין מגע עם סוכן חוץ ואין לו הסבר סביר לכך, דינו – מאסר חמש עשרה שנים.

(ב) ניסה אדם ליצור מגע עם סוכן חוץ, או שביקר במקום מגוריו או במקום עבודתו של סוכן חוץ או נמצא בחברתו, או שנמצא ברשותו שמו או מענו של סוכן חוץ ואין לו הסבר סביר לכך, דינו כדין המקיים מגע עם סוכן חוץ.

(ג) בסעיף זה, "סוכן חוץ" – לרבות מי שיש יסוד סביר לחשוד בו כי עסק, או נשלח לעסוק, מטעם מדינת חוץ או ארגון מחבלים או למענם, באיסוף ידיעות סודיות או במעשים אחרים העשויים לפגוע בבטחון מדינת ישראל וכן מי שיש יסוד סביר לחשוד בו שהוא חבר בארגון מחבלים או קשור בו או פועל בשליחותו.

(ד) לא יורשע אדם לפי סעיף זה אם הוכח לבית המשפט שלא עשה ולא התכוון לעשות דבר שיש בו כדי להביא לידי פגיעה בבטחון המדינה.

121. סעיף 237 כולל שני רכיבים עובדתיים שיש להוכיח: הראשון - קיומו של מגע, השני - עם אדם הפועל למען האויב, או יש יסוד סביר להניח כי הוא פועל למען האויב. די בכך שלנאשם ידועות עובדות מסוימות המקימות באופן סביר את החשד, כלומר - מדובר במבחן אובייקטיבי (עמ"ת 57603-08-25 **עראבי נ' מדינת ישראל** (נבו 18.9.2025)). באשר ליסוד הנפשי, יש להוכיח מודעות לרכיבי היסוד העובדתי או עצימת עיניים.

122. מאחר שבענייננו אין מחלוקת כי הנאשמת עמדה בקשר עם מוחסן באמצעות יישומון הטלגרם, הכרעת הדין תתמקד ברכיב השני המצוי במחלוקת - האם מוחסן הוא אדם הפועל למען האויב או יש יסוד סביר להניח כי הוא פועל למען האויב, וביסוד הנפשי של הנאשמת לכך.

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 25-09-3974 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

123. בהתאם ללשון הסעיף - די ביסוד סביר להניח כי האדם שעימו מתקיים המגע פועל למען האויב, ולא נדרשת ידיעה ממשית על כך (ע"מ 1611/17 אבו חסן נ' התביעה הצבאית (נבו 23.03.2017), להלן: "עניין אבו חסן"). הצו בדבר הוראות ביטחון אינו כולל הגדרה למונח "אויב", ולשם כך, יש לפנות לדברי חקיקה נוספים.

הגדרת "אויב"

124. הצו בדבר פרשנות מגדיר אויב כך:

"לרבות פורעים מזויינים או מורדים מזויינים, או כל מי שמשתתף בפעולה מזויינת נגד צה"ל."

הצו בדבר הכנסת כספים לאזור קובע כי אויב הוא:

"מי שהוא צד לוחם או מקיים מצב מלחמה נגד ישראל או מכריז על עצמו כאחד מאלה, בין שהוכרזה מלחמה ובין שלא הוכרזה מלחמה בין שיש פעולות איבה צבאיות ובין שאין, וכן כל רשות או תאגיד שלו וכל גוף הכפוף לו או הנתמך על ידו, בין במישרין ובין בעקיפין ולרבות ארגון עוין כמשמעותו בסעיף 238(א) לצו בדבר הוראות ביטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009."

למען שלמות התמונה, יצוין כי סעיף 238 לצו מגדיר ארגון עוין באופן הבא:

"אדם וכל חבר אנשים שמטרתם לפגוע בבטחון הציבור, בכוחות צה"ל או בקיום הסדר הציבורי, בישראל או באזור מוחזק".

פרשנות סעיף העבירה בפסיקת בתי המשפט באזור

125. בפסיקת בתי המשפט הצבאיים באזור נקבע כי עבירת מגע עם אויב כוללת איסור רחב ביותר, אשר תכליתו לאסור מגע עם אדם על רקע מעמדו או פעילותו נגד הביטחון (עניין אבו חסן, תיק בימ"ש שומרון 6233/17 התביעה הצבאית נ' חטיב (נבו 01.12.2019), להלן: "עניין חטיב").

126. כפי שהובהר בעניין חטיב, נקבע כי המחוקק באזור התכוון לאסור קשר עם גורם כלשהו שמטרתו לפגוע בביטחון האזור או בצה"ל, כאשר הגדרת אותו גורם היא רחבה מאוד: גוף של מדינה זרה או גורם שאינו משויך למדינה, גוף שהוכרז כהתאחדות בלתי מותרת או שלא הוכרז כך, בין שהוא פועל בתוך האזור ובין מחוצה לו.

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 25-09-3974 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

127. בפסיקה הודגש כי האיסור חל על מגע המקדש פגיעה בביטחון האזור או בצה"ל, וזאת להבדיל ממגעים "תמימים" שלא על רקע פעילותו העוינת של אותו אדם, כגון קשר אישי, חברי או משפחתי – מגע עליו לא חל האיסור.

128. בעניין חטיב הוטעם כי: "המחוקק התכוון לאסור מגע עם מי שיש יסוד להניח כי הוא אויב - קרי משתתף בפעולה צבאית כלשהי כנגד צה"ל, או מקיים מצב מלחמה כנגד ישראל, לרבות עם ארגון עוין או עם חבריו". בהמשך, בפסקה 109, קבע ההרכב הנכבד כי האיסור אינו חל על קשר עם אדם התומך בארגון עוין, להבדיל מפעיל בארגון עוין, שכן מדובר באיסור רחב מדי שאינו עולה בקנה אחד עם כוונת המחוקק.

129. בהתאם לכך, בעניין חטיב הורה בית המשפט על זיכוי של הנאשם מעבירת מגע עם אויב בגין עמידה בקשר עם תומכי דעא"ש במרשתת, קשר אשר כלל העברת מידע ושיתוף מצד הנאשם כי בכוונתו לבצע פיגוע בישראל. זאת, מאחר שלא הובאו ראיות או פירוט ביחס למעשיהם של אותם אנשים בארגון הטרור, קרי, לא הוכח שהם פועלים למען האויב או כי הנאשם היה מודע לכך.

130. התביעה הדגישה בסיכומיה בכתב כי בעניין חטיב העיר המותב הנכבד כי הפנייה של הנאשם ל"נאשר ניוז", אתר החדשות של המדינה האסלאמית (כך על פי הכרעת הדין), הייתה עשויה להקים את יסודות עבירת מגע עם אויב (ראו בפסקה 110). נדמה כי הערה זו מבוססת על התשתית העובדתית באותו מקרה, לפיה הנאשם סבר כי גורמי ארגון דאע"ש מפעילים את "נאשר ניוז", וכן לאור פרסומים שונים אשר פורסמו באתר בשם הארגון, אותם הנאשם שיתף. תשתית ראייתית זו שונה עד מאוד מהתשתית הראייתית הקיימת במקרה שלפנינו, ועל כן, לא ניתן להקיש בין הדברים.

131. בית המשפט הצבאי לערעורים חזר על קביעה זו ביחס להיקף האיסור לאחרונה בעמ"ת 46125-06-26 טוויל נ' התביעה הצבאית (נבו 08.07.2026, להלן: "עניין טוויל"). הודגש כי יש לבחון את הקשר הספציפי בין הצדדים וכי לא די בכך שהקשר הוא עם אדם המזוהה או המשויך לארגון עוין, אלא, כפי שקובע סעיף 237 - מדובר באדם הפועל למען האויב. ביישום הכלל במקרה הפרטני בעניין טוויל, צוין כי הקשר בין הנאשמת לאחרת, בגינו יוחסה עבירה של מגע עם אויב, לא נוצר על רקע הקשור בארגון עוין וכן כי הנאשמת לא הכירה את אותה אחרת כפעילה בארגון עוין. על כן, נקבע כי קיים קושי ראייתי ממשי לבסס כי קיים אותו "יסוד סביר להניח" כי מדובר במי שפועלת למען האויב, ובנסיבות המקרה, מדובר לכל היותר בחשד ערטילאי.

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 25-09-3974 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

יישום בהתאם לעובדות שהוכחו בענייננו - האם קיים יסוד סביר לחשד כי סוכנות תסנים פועלת למען האויב, או כי מוחסן פועל למען האויב?

132. לטעמי, יש לבחון את חומר הראיות בשני שלבים שונים: ראשית, יש לבחון האם סוכנות תסנים עונה על הגדרת "אויב" או שמדובר בארגון הפועל למען האויב. אם התשובה לשאלה זו חיובית, הרי שעובדה זו משליכה באופן מהותי על התקיימות היסוד העובדתי (בדומה לקשר עם פעיל בארגון טרור כגון חמאס). אם התשובה לשאלה זו שלילית, יש להמשיך ולבחון האם היה לנאשמת יסוד סביר לחשד שמוחסן פעל למען האויב, בשים לב לעובדות נוספות שהיו ידועות לה.

133. כפי שצוין קודם לכן, אין מחלוקת בין הצדדים כי הנאשמת עמדה בקשר עם מוחסן וכי היה ידוע לה שמוחסן מתגורר באיראן. יחד עם זאת, העובדה כי הנאשמת הייתה מודעת לכך שמוחסן מתגורר באיראן, אינה מקימה, בפני עצמה, את יסודות העבירה. לשון הסעיף לא כוללת איסור על מגע עם כל אדם המתגורר במדינת אויב.

134. בשלב הראשון יש לזהות את העובדות שהוכחו ביחס לתסנים ולמוחסן, ולבחון האם מעובדות אלה עולה יסוד סביר להניח כי מוחסן פעל למען האויב (מבחן אובייקטיבי). לאחר מכן, יש לבחון האם הנאשמת הייתה מודעת לאותן עובדות ולחשד, או עצמה את עיניה ביחס אליהן ונמנעה מלבררן.

135. ויודגש: התביעה אינה נדרשת להוכיח בוודאות כי מוחסן פעל למען האויב, ודי בתשתית עובדתית המקימה יסוד סביר להניח שכך היה. עם זאת, אין פירוש הדבר שניתן להסתפק בחשד סובייקטיבי או בהשערה שאינה מעוגנת בעובדות ביחס למעמדו של מוחסן או לפעילותו. המונח "יסוד סביר להניח" מותיר אמנם מרחב של אי-ודאות, אך עדיין מחייב מסד עובדתי אובייקטיבי שממנו ניתן להסיק באופן סביר כי האדם שעמו התקיים המגע פעל למען האויב. כפי שיפורט להלן, מסד כזה לא הונח בענייננו.

מעמדה של סוכנות תסנים

136. בטרם בחינה לעומק ביחס לעובדות שהוכחו, יצוין כי תסנים לא הוכרזה כהתאחדות בלתי מותרת, וכן לא נטען כי מדובר בארגון לוחם או "המקיים מצב לחימה" נגד מדינת ישראל. כמובן שהיעדר הכרזה אינו שולל אפשרות להוכיח כי תסנים או מי מעובדיה פעלו למען האויב. משמעות הדבר היא שאין בידי התביעה ליהנות מנקודת מוצא פורמלית בעניין זה, ועליה הנטל להוכיח את הדבר באמצעות ראיות קונקרטיות.

137. בהקשר זה יש לציין כי בעבר ערוצי תקשורת שונים הוכרזו כהתאחדות בלתי מותרת, כך למשל ערוץ "פלסטיין אל יום" וערוץ "אל אקצא" (קמצי"ס 256 בעמ' 11226 וקמצי"ס 243 בעמ' 7298).

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 25-09-3974 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

138. כפי שעולה מההגדרות השונות למונח "אויב", כמפורט לעיל, ההגדרה אינה כוללת רק התאחדויות בלתי מותרת. ההגדרה היא רחבה ביותר ונועדה לחול על קשת רחבה של מקרים, בין אם מדובר בארגוני טרור מוכרים ובין אם מדובר באנשים בודדים אשר שמו להם למטרה לפגוע בביטחון הציבור, במדינת ישראל או באזור.

139. לטענת התביעה הצבאית בסיכומיה, התעורר אצל הנאשמת חשד כי מדובר בסוכנות חדשות הפועלת בשירות משמרות המהפכה, או לכל הפחות, הנאשמת עצמה את עיניה ביחס לכך. יחד עם זאת, התביעה הצבאית לא פירטה טענה זו בכתב האישום ולא הציבה אותה במרכז המחלוקת בתחילת ההליך. כל שנטען בכתב האישום ביחס לתסנים הוא כי מדובר בחברת חדשות מקוונת "שפועלת מאיראן... ומגדירה את עצמה בתור מגנה של המהפכה האסלאמית של איראן משנת 1979". ההגנה מצידה טענה לאורך כל ההליך ובסיכומיה כי לא הובאה אף ראיה ישירה לפיה תסנים עונה על הגדרת המונח "אויב".

140. במהלך ניהול ההליך, לא הוגשה מטעם התביעה אף ראיה עצמאית המלמדת כי תסנים היא סוכנות חדשות הפועלת בשירות האויב, כגון חוות דעת מומחה או תכנים המפורסמים בתסנים. אף לא נטען כי מדובר בידיעה כללית. בנוסף, לא הוצגה ראיה חיצונית כלשהי או מידע שאליה נחשפה הנאשמת אשר היו עשויים להקים יסוד סביר לחשד לפיו תסנים פועלת בשירות האויב. התביעה הצבאית אישרה בסיכומיה בעל פה כי לא הוצגה ראיה שכזו.

141. במסגרת החקירה, אותר ותורגם עמוד ה"אודות" באתר האינטרנט של תסנים והוגש כראיה בהליך (ת/21). כך נכתבו הדברים במזכר:

"סוכנות הידיעות תסנים היא סוכנות ידיעות חדשה אך בו זמנית מובילה באיראן. היא מכסה מגוון רחב של נושאים פוליטיים, חברתיים, כלכליים ובינלאומיים יחד עם מגוון נושאים אחרים בניסיון להגביר את הידע והמודעות הציבורית בתוך המדינה ומחוצה לה. הגנה על המהפכה האסלאמית מפני תעמולה שלילית בתקשורת. העברת והבהרת המציאות בשטח לקוראנו בנוגע לאיראן ולאסלאם, במיוחד לגל הנוכחי של ההתעוררות האסלאמית באזור, נמצאים בראש סדר העדיפויות שלנו בסוכנות הידיעות תסנים".

142. אף בהתבסס על הדברים המפורטים בעמוד ה"אודות", לא מדובר בראיה המלמדת, בפני עצמה, כי סוכנות תסנים כפופה, נתמכת או פועלת באופן אחר בשירות משמרות המהפכה.

143. ויובהר - ההצהרה של סוכנות תסנים לפיה היא רואה עצמה כ"מגנה של המהפכה האסלאמית של איראן" אינה שקולה להצהרה כי מדובר בתאגיד הכפוף או הנתמך על ידי משמרות המהפכה, ובהתאם, לא מדובר בראיה המקימה, בפני עצמה, יסוד סביר לחשד כי מדובר בסוכנות הפועלת בשירות משמרות המהפכה או הממשל האיראני.

144. אף אם מדובר בגוף חדשות השם לו למטרה להביע עמדה מסוימת, **התומכת** במהפכה האסלאמית, אין משמעות הדבר כי הסוכנות **כפופה או פועלת** בשירות הממשל האיראני או

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 25-09-3974 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

משמרות המהפכה, או כי כל העובדים בסוכנות הם פעילים במשמרות המהפכה (ראו את ההבחנה שנערכה בסוגיה זו **בעניין חטיב** ואת הקשיים שעליהם עמד בית המשפט לערעורים **בעניין אבו חסן**).

העובדות ביחס לתסנים ולמוחסן על פי גרסת הנאשמת

145. כפי שפורט קודם לכן בהרחבה, הנאשמת טענה כי עבדה כעיתונאית בתסנים וכי כלל עבודתה הייתה עיתונאית-מקצועית בלבד, בהתאם לחוק, ללא שהייתה לה כוונה כלשהי לפגוע בביטחון האזור.

146. בחקירתה הראשונה, הנאשמת מסרה כי תסנים "שייכת" למשמרות המהפכה, כך על פי התמלול שנערך. תשובתה כפי שנכתבה באמרה, כי מדובר בסוכנות "המייצגת את החברה האסלאמית" מקשה עוד יותר להבין למה התכוונה הנאשמת בתשובתה: האם מדובר בסוכנות חדשות **המייצגת או תומכת** בעמדה מסוימת בחברה האיראנית או בסוכנות חדשות **השייכת** למשמרות המהפכה. יצוין, כי לאור התרשמותי החיובית מרס"ר נסים חאיכ ומשליטתו בשפה הערבית, וכן לאור התרשמותי כי הוא הבין היטב את כוונותיה של הנאשמת בשיח ביניהם, סברתי כי יש להעדיף דווקא את האמרה הכתובה ביחס לסוגיה זו.

147. ממילא, ואף בהתבסס על התרגום בתמלול, שאלה זו נותרה ללא התייחסות מספקת בחקירת הנאשמת, שכן הנאשמת **לא נשאלה ולא פירטה מה מקור ידיעתה** לדברים או האם הדבר נודע לה עובר או במהלך עבודתה בסוכנות. בהיעדר פירוט מספק, הרי שהספק פועל לטובת הנאשמת.

148. כאשר העמיקו בסוגיה זו בחקירתה המשטרית האחרונה של הנאשמת, הנאשמת מסרה כי תסנים היא סוכנות חדשות **עצמאית, שלא תומכת** באף גורם או ארגון, וכן הדגישה כי היא עבדה בסוכנות חדשות **ולא** עבור הממשל האיראני. הנאשמת אף מסרה כי סוכנות העיתונאים הפלסטינים לא אסרה עליה לעבוד בתסנים, וכי היא ערכה בירור בעצמה ביחס לתסנים כדי לוודא שלא מדובר במקום עבודה שעלול "לסבך אותה". בהתאם לבירור זה, ומאחר שלא התעורר אצלה חשד כלשהו, החלה לעבוד בסוכנות.

149. כאשר לבירור שערכה הנאשמת תוך עיון באתר של תסנים, הנאשמת טענה בחקירתה כי לא קראה בעבר את תוכן עמוד ה"אודות" שהוצג לה, אלא הסתכלה בעמוד האינטרנט של תסנים "באופן כללי". אין אינדיקציה לכך שהנאשמת עיינה דווקא בעמוד ה"אודות" באתר, וממילא, לא ניתן להניח כי המידע בו עיינה הנאשמת לפני שנים, הוא אותו המידע באותו הנוסח שאיתרו גורמי החקירה ותרגמו במזכר.

150. אף אם אניח כי הנאשמת קראה מידע זה בנוסח האמור, הרי שהנאשמת **לא** נחשפה למידע מובהק המקים חשד סביר כי תסנים **פועלת** או **כפופה** למשמרות המהפכה או לממשל האיראני. לכל היותר, המידע מלמד כי תסנים שמה לה למטרה **להביע עמדה מסוימת**. כך או

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 25-09-3974 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

כך, לאור גרסת הנאשמת ובהיעדר ראיה לסתור את גרסתה, **לא ניתן לקבוע כממצא עובדתי כי הנאשמת עיינה בעבר במידע זה.**

151. בהמשך החקירה האחרונה, לאור אמירתה של הנאשמת כי היא אינה מבינה דבר מהשאלות בנושא זה, החוקר שב ושאל את הנאשמת ביחס לאג'נדה של הערוץ ולתמיכתו בארגון מסוים, למשל חמאס, ולהבהרת השאלה אמר: "הם תומכים בח'ומיני או לא ח'ומיני הבנת?" ועל כך השיבה הנאשמת: "הם לא תומכים באף אחד, זה מה שאני יודעת" (שורות 637-640 בת/39א). בהמשך, נשאלה הנאשמת אם היא תומכת או מזדהה עם ערוץ תסנים, והשיבה כי היא עוסקת בעבודתה העיתונאית בלבד, לא מתעסקת בפוליטיקה ושההירה כי מדובר בערוץ עצמאי. הנאשמת הדגישה כי היא עבדה בערוץ ולא עם הממשל האיראני (שורות 651-652 ו-679-680 בת/39א), וכן הדגישה כי מדובר בערוץ עצמאי אשר לא תומך בממשל האיראני (שורות 694-700 בת/39א).

152. מאחר שהחקירה הראשונה של הנאשמת לא הייתה מעמיקה דיה בסוגית הקשר בין תסנים למשמרות המהפכה, בהיעדר פירוט מינימלי ביחס למקור הידיעה של הנאשמת לדברים, וכן בשים לב לפער בין התמלול לאמרה הכתובה - הרי שנתרם ספק משמעותי ביחס לאמירתה זו ולמקור הידיעה (בדומה לקושי המהותי שצוין בעניין אבו חסן). **לא די באמירה עמומה זו כדי להשלים את החוסר הראייתי ביחס ליסוד העובדתי.**

153. על מנת להוכיח את היסוד העובדתי, יש להראות כי במבחן אובייקטיבי קיים יסוד סביר לחשד כי מדובר באדם הפועל למען האויב. התביעה הצבאית סמכה ידיה בהקשר זה אך ורק על גרסת הנאשמת, בהיעדר ראיות נוספות אשר יש בכוחן להקים את החשד. התביעה הצבאית על "סימנים מחשידים" לשיטתה, כגון העובדה שהקשר התנהל "באופן דיסקרטי ומחשידי", עם אדם איראני, בשים לב לאופן שבו הסוכנות מציגה את עצמה ("לכל הפחות כמזוהה עם המשטר"), היעדרם של משרדי סוכנות באזור וכי הנאשמת לא פגשה עובדים אחרים בסוכנות (סיכומי התביעה בעל פה, שורות 1-16 בעמ' 52 לפרוטוקול).

154. לטעמי, הסימנים עליהם הצביעה התביעה אינם מספקים ואינם מקימים יסוד סביר לחשד כי מדובר באויב, להבדיל, למשל, מהתנהלות לא סדירה של סוכנות חדשות מקוונת. בפרט, ביחס ל"קשר הדיסקרטי" הנטען, הראיות מלמדות דווקא ההיפך. הנאשמת לא הסתירה את עבודה כעיתונאית בתסנים: כתבותיה פורסמו ברבים באתר של תסנים, לרבות ציון שמה ותיעוד פניה; הנאשמת הסתובבה בפומבי ואף בסמוך לכוחות צה"ל כשהיא מחזיקה במיקרופון של תסנים (קובץ מספר 13 מתוך ת/27א).

155. ביחס לטענה כי הנאשמת לא פגשה בעובדים אחרים בסוכנות, הרי שהדבר לא מעלה ולא מוריד ביחס לחשד, בפרט כאשר כתבותיה אכן פורסמו לבסוף באתר של תסנים. הנאשמת אף מסרה כי מדובר בשיטת עבודה מקובלת שכולה "אוניליין", וכך היה גם בעבודתה בסוכנויות אחרות, אך טענתה זו לא נבדקה ולא הופרכה.

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 25-09-3974 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

156. בנסיבות אלה, הרי שלא קיימת תשתית עובדתית המקימה יסוד סביר לחשד כי הקשר היה עם מי שפועל למען האויב. צבר העובדות מתיישב טוב יותר עם המסקנה לפיה הנאשמת עמדה בקשר עם מנהל בסוכנות חדשות איראנית.
157. אם כן, לא די בכך שהנאשמת עמדה בקשר עם מוחסן על רקע היותו מנהל בתסנים על מנת להוכיח את יסודות העבירה, שכן לא הוכח כי סוכנות תסנים עונה על הגדרת "אויב" או פועלת למען האויב. כלומר, לא ניתן לצאת מנקודת הנחה לפיה מוחסן פועל בשירות האויב. על כן, יש להמשיך ולבחון האם ישנן ראיות אחרות אשר בכוחן לבסס כי מתקיים יסוד סביר לחשד כי מוחסן פעל למען האויב.
158. בחינת הקשר בין הנאשמת למוחסן מלמד כי מדובר **בקשר מקצועי-עיתונאי**, אשר החל בעקבות הצעת עבודה שקיבלה הנאשמת, אשר עסדה כעיתונאית קודם לכן. בחינת ההתכתבות המלאה בין הנאשמת למוחסן ב"טלגרם" מובילה למסקנה לפיה מדובר בשיח שכולו מקצועי-עיתונאי. מדובר בשיח הכולל **הצעות של הנאשמת** לנושאים לכתבות, הערות מקצועיות של מוחסן ביחס לנושאים ולעריכת הכתבות ששלחה הנאשמת, עדכון כי הכתבות פורסמו, שיח ביחס לתלושי שכר וכו'. ההתכתבות לא מלמדת, ולו ברמז, כי הקשר הוא על רקע פעילותו של מוחסן נגד בטחון האזור או נגד צה"ל.
159. בנוסף לאמור, העובדה כי הכתבות שערכה הנאשמת פורסמו באתר של תסנים מהווה לטעמי ראיה **המחזקת באופן משמעותי** את התזה לפיה מדובר היה בקשר מקצועי-עיתונאי. כלומר, להבדיל מראיות אשר צריכות להקים יסוד סביר לחשד, ראיה זו היא ראיה אשר בכוחה להפיג חשד בנסיבות העניין, שכן היא מלמדת כי הקשר הוא אכן עם אדם העובד בסוכנות חדשות מוכרת.
160. יודגש, כי מההתכתבות עולה כי הנאשמת היא שהציעה את הנושאים לכתבות, ולא מדובר בנושאים שהציע מוחסן, כך שלא עולה חשד כי מדובר בניסיון שלו לדלות מידע או לקבל צילומים של מקומות מסוימים. ממילא, רוב הכתבות והצילומים שהעבירה הנאשמת למוחסן היו בנושאים חברתיים, ביחס לסיפורים אנושיים, ולא התמקדו בכוחות הצבא, בסיסים צבאיים וכו'. על פי גרסת הנאשמת, שלא נבדקה ולא הופרכה, במקרים שבהם היא צילמה חיילים במקומות פומביים הדבר נעשה באישור קצין שנכח במקום.
161. התביעה הצבאית הצביעה על כך שמוחסן שאל את הנאשמת **פעם אחת** האם טילים פגעו בתחנות דלק באזור, וטענה כי שאלה זו מקימה יסוד סביר לחשד כי מדובר במי שפועל למען האויב. לטעמי לא ניתן לקבל טענה זו, שכן לא ראוי לבחון עובדה זו במנותק מהשיחה הספציפית בין השניים במועד זה, ובמנותק מהשיח כולו.
162. השאלה נשאלה במהלך שיח ספציפי בין השניים על המצב בחברון כנושא אפשרי לכתבה. הנאשמת מסרה כי המצב בחברון עדיין קשה ופירטה כי מוטלים סגרים, המצב הכלכלי קשה, יש מחסור במים וכן קיימת "בעיית דלק" (ת/32 וכן הפקת הטלפון הנייד של הנאשמת, ת/28א

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 3974-09-25 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

- בעמ' 13). שאלתו של מוחסן הייתה בהמשך להערתה של הנאשמת, והנאשמת השיבה על כך בשלילה. לאחר מכן, מוחסן לא שאל אף שאלת המשך בנוגע לכך.
163. כאמור, ההתכתבות המלאה מלמדת כי רובה ככולה עוסקת בקשר המקצועי-עיתונאי בין הנאשמת למוחסן, ובשיחות חולין מנומסות בהן שאלו זה לשלומו של זה. השאלה ביחס לפגיעת הטילים בתחנת דלק היא חריגה וחד פעמית, **ולא מאפיינת את השיח כולו**. לאור זאת, אינני סבורה כי שאלה אחת בנושא זה, כחלק משיח נקודתי על נושא אפשרי לכתבה, וכאשר השיח כולו לאורך כל התקופה הוא שיח מקצועי בלבד, מקימה יסוד סביר לחשד כי מדובר במי שפועל למען האויב. זאת בפרט באיזון אל מול העובדות המפיגות את החשד.
164. פרט לשאלה זו, התביעה לא הצביעה על כל עובדה או ראיה אשר עשויה להקים יסוד סביר לחשד כי מוחסן פועל למען האויב.
165. בבחינת למעלה מהצורך יצוין, כי בנוגע לסרטון המתעד ירי טילים אשר עלה בהתכתבות, ההסבר שמסרה הנאשמת בחקירתה עולה בקנה אחד עם ההתכתבות שהוגשה - הנאשמת **לא צילמה את הסרטון ולא שלחה אותו למוחסן**, אלא מדובר בסרטון אשר פורסם באתר של תסנים, והנאשמת אך העירה למוחסן על השמע ברקע לסרטון, כדי שידאג להסרתו. אף התביעה הצבאית קיבלה את גרסתה של הנאשמת בהקשר זה, כפי שעולה מסעיף ה.2 לסכת האישום.
166. לסיכום, הקשר של הנאשמת עם מוחסן **לא** נוצר על רקע פעילותו של מוחסן עבור האויב, אלא על רקע הצעת עבודה שקיבלה הנאשמת, אשר עבדה כעיתונאית קודם לכן. הראיות מלמדות כי הנאשמת אכן עבדה כעיתונאית בתסנים וערכה כתבות וידאו שונות בנושאים חברתיים, אשר בהמשך פורסמו באתר של תסנים. השיח של הנאשמת עם מוחסן היה שיח מקצועי ביחס לעבודתה העיתונאית ובהתכתבות ביניהם אין כל אינדיקציה המקימה יסוד סביר לחשד כי מוחסן הוא פעיל במשמרות המהפכה או קשור לממשל האיראני.
167. מכאן, כי אף בבחינת הקשר לעומק ובחינת כלל הראיות, **לא מתקיים יסוד סביר לחשד כי מוחסן פועל למען האויב**. העובדה כי מוחסן מתגורר באיראן אינה מקימה, בפני עצמה, חשד סביר כי מדובר באויב, ודאי לא בשים לב לצבר הנסיבות והעובדות שהוכחו, המלמדות על תפקידו המקצועי של מוחסן ועל הקשר המקצועי בינו לבין הנאשמת.
168. ויובהר: הראיות שהוגשו **אינן** מצביעות על כך שהנאשמת השתמשה בתפקידה כעיתונאית כמסווה תמים למגע עם אויב. כך, **בניגוד** למקרים אחרים שהוצגו בפסיקה, השיח בין הנאשמת למוחסן **לא מגלה "סימני אזהרה"** המקימים יסוד סביר לחשד כי מדובר במי שפועל למען האויב (או סוכן חוץ, לפי סעיף 114 לחוק העונשין), כגון: שיח בעל אופי מודיעיני או ביטחוני, שאילת שאלות ביחס לכוחות הצבא, רמיזה על קשרים עם הממשל האיראני (ראו למשל ע"פ 3766/24 **מדינת ישראל נ' פלונית** (נבו 26.03.2025) בפסקה 43), העברת מידע או צילומים על פי דרישה, ביצוע משימות שונות על פי הוראה, העברת דיווחים או שליחת

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 3974-09-25 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

"מיקומים" (ראו למשל ת"פ (מחוזי מרכז) 71217-02-25 מדינת ישראל נ' כי טוב (נבו 01.06.2026) בפסקאות 35-36).

169. עוד מצאתי להדגיש כי אין בעיסוקה של הנאשמת כעיתונאית משום חסינות מפני תחולתו של סעיף 237 לצו, ואין צורך להכריע במסגרת הליך זה אם קיימת בדין הגנה עצמאית המבוססת על אינטרס ציבורי או על חופש העיתונות. אופיו העיתונאי של הקשר רלוונטי בענייננו במישור הראייתי: הוא מספק הסבר קונקרטי להיווצרות הקשר עם מוחסן ולתוכנו, ומחליש את תזת התביעה לפיה הקשר התקיים על רקע פעילותו של מוחסן למען האויב. הזיכוי אינו נובע אפוא ממעמדה של הנאשמת כעיתונאית כשלעצמו, אלא מכך שהתביעה לא הוכיחה את יסודות העבירה מעבר לספק סביר.

170. כפי שקבע לאחרונה בית המשפט העליון (כבוד השופט אלרון) במקרה בו הנאשמת עמדה בקשר עם גורם איראני והעבירה לו מידע לאורך שנים:

"במקרה שלפנינו, בידינו ראיות טובות ומספקות לכך שראמבוד אכן פעל מטעם האויב, כפי שפורט לעיל בהרחבה. במקרים הבאים – אין ערובה לכך. טוב יעשה המחוקק אם להתפתחות זו ב"שדה הקרב" של עולם הביון ייתן מענה חקיקתי בהתפתחות מקבילה גם במסגרת דיני העונשין ודיני הראיות הישראלים. כך למשל, באמצעות קביעת חזקות ראייתיות מתאימות; או ניסוח מתאים של העבירות והמענה הראייתי הנדרש להוכחתן. את מלאכת המחוקק לא ניטול לעצמנו – אולם על הקושי והצורך, ראיתי לנכון לעמוד ולהתריע".

(ע"פ 3766/24 מדינת ישראל נ' פלונית (נבו 26.03.2025)).

171. להבדיל מעניין פלונית, בענייננו התביעה הצבאית לא הציגה ראיות טובות ומספקות לפיהן היה יסוד סביר להניח כי מוחסן פעל מטעם האויב. מגוריו באיראן ועבודתו בסוכנות חדשות הפועלת מאיראן אינם מספיקים, כשלעצמם, להוכחת רכיב זה. עיקר ההתכתבות שהוגשה עוסק בעריכת כתבות, בהצעות לנושאים לכתבות, בהערות מקצועיות ובתשלום שכר. הפרטים ה"חריגים" שעליהם הצביעה התביעה הצבאית אינם משנים את אופיו הכולל של הקשר ואינם משלימים את החסר הראייתי.

האם הנאשמת הייתה מודעת לעובדות או עצמה את עיניה?

172. מאחר שלא הוכח היסוד העובדתי בעבירה ברמה הנדרשת, הרי שהדיון ביחס ליסוד הנפשי הוא בבחינת למעלה מן הצורך. כמפורט מעלה, גרסתה הראשונה של הנאשמת בעניין הייתה לקונית ועמומה ביותר, ולא ברור מתי, אם בכלל, התעורר בליבה החשד ביחס לקשר בין תסנים למשמרות המהפכה. לפי הגרסה המאוחרת והמפורטת של הנאשמת בסוגיה זו, לא

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 3974-09-25 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

- התעורר בליבה חשד כי סוכנות תסנים כפופה לממשל האיראני או למשמרות המהפכה, או אף כי מדובר בסוכנות חדשות התומכת בהם באופן אחר.
173. עוד עולה כי הנאשמת ערכה בירורים, הן בעצמה והן בשים לב למידע שנמסר לה מאיגוד העיתונאים הפלסטינים, אשר לא העלו חשד כלשהו ביחס לסוכנות תסנים. לפי הבירור שערכה הנאשמת, מדובר בסוכנות חדשות פעילה ומוכרת, המפרסמת כתבות בנושאים שונים.
174. גרסתה המפורטת של הנאשמת בעניין, לפיה לא התעורר אצל חשד כאמור, זוכה לחיזוק משמעותי בראיות הנוספות שהוגשו, הן ההתכתבות המלאה עם מוחסן והן התנהלותה הפומבית של הנאשמת במהלך עבודתה. התנהלותה הפומבית של הנאשמת אינה מתיישבת בנקל עם הטענה כי הייתה מודעת לכך שמדובר בקשר אסור ופעלה להסוואתו. לא מדובר בראיה מכרעת, אך מדובר בעובדה המחזקת במידה מסוימת את גרסתה.
175. טענת הנאשמת כי לא ידעה שהדין אוסר עליה לעבוד בתסנים אינה כשלעצמה טענת הגנה, ככל שיסודות העבירה היו מתקיימים. עם זאת, בעניינו אין מדובר רק באי ידיעת הדין. המחלוקת קודמת לכך ונוגעת לשאלה אם הוכחו עובדות המקימות יסוד סביר להניח שמוחסן פעל למען האויב, ואם הנאשמת הייתה מודעת לעובדות אלה או חשדה בקיומן. משלא הוכחו רכיבים אלה, אין צורך להכריע במשמעות טעותה הנטענת של הנאשמת בדין.
176. לסיכום, התביעה הצבאית לא עמדה **בנטל ההוכחה** ברמה הנדרשת בפלילים, ולא הוכיחה קיומה של תשתית עובדתית אובייקטיבית המקימה יסוד סביר להניח כי סוכנות תסנים או מוחסן פעלו למען האויב. אף לא הוכח כי הנאשמת הייתה מודעת לעובדות שהיה בהן כדי להקים יסוד כאמור, או כי חשדה בפועל שמוחסן פעל למען האויב ונמנעה במכוון מבירור החשד. משכך, לא הוכחו יסודות העבירה מעבר לספק סביר.
177. **מאחר שהתביעה הצבאית לא עמדה בנטל הבאת הראיות המוטל עליה ולא הוכיחה את יסודות העבירה - אני מורה על זיכוי של הנאשמת מעבירה שעניינה מגע עם אויב.**

הכנסת כספי אויב

178. הכסף שקיבלה הנאשמת, כפי שמוסכם על ידי הצדדים וכפי שעולה מחומר הראיות, היה שכר בעבור כתבות שערכה ובסכום נמוך (כ-1,700 ₪ לטענת התביעה וכ-1,500 ₪ לטענת ההגנה).
- אין מחלוקת כי הנאשמת קיבלה את הכסף כשכר עבור עבודתה בתסנים. מאחר שלא הונחה תשתית ראייתית מספקת לפיה תסנים או מוחסן פעלו בשירות האויב, ברי כי לא ניתן לקבוע כי הנאשמת קיבלה לידיה כספי אויב, בהתאם להגדרת אויב בצו בדבר הכנסת כספים.
179. אף במישור היסוד הנפשי, אופן העברת השכר באמצעות בראא ובית החלפנות אינו מוכיח כי הנאשמת ידעה או חשדה שמדובר בכספי אויב. מוסכם כי הנאשמת ראתה בתשלום שכר עבור עבודה שביצעה, ובהיעדר ראיה למקור הכסף או לידיעת הנאשמת על מקורו ב"אויב", חריגותו של מנגנון התשלום אינה משלימה את החוסר הראייתי ומקימה את יסודות העבירה.

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 25-09-3974 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

180. על כן, אני מורה על זיכוייה של הנאשמת מעבירה שעניינה הכנסת כספי אויב.
181. יצוין, כי על פי הצו בדבר הכנסת כספים, כל תושב האזור המכניס או המקבל כספים מחוץ לאזור חייב להצהיר על כך. על פי תקנות בדבר הכנסת כספים לאזור (הצהרה על הכנסת כספים) (אזור יהודה והשומרון), תשס"ג-2003, קיים פטור מחובת הצהרה על סכום הנמוך מ-2,000 דינר.

התשתית הנורמטיבית - הסתה ותמיכה בארגון עוין

182. להלן נוסחו של סעיף 251 לצו:
- (א) לענין סעיף זה –
- "ארגון עוין" – כהגדרתו בסעיף 238 או התאחדות בלתי מותרת, כמשמעה בתקנה 84 לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945.
- (ב) אדם אשר:
- (1) מנסה, בין בעל פה ובין באופן אחר, להשפיע על דעת הקהל באזור באופן העלול לפגוע בשלום הציבור או בסדר הציבורי, או (...).
- (3) מפרסם דברי שבח, אהדה או תמיכה בארגון עוין, בפעולותיו או במטרותיו, או (...).
- דינו מאסר עשר שנים.
- למען הנוחות, נשוב על ההגדרה לארגון עוין בסעיף 238 לצו: "אדם וכל חבר אנשים שמטרתם לפגוע בבטחון הציבור, בכוחות צה"ל או בקיום הסדר הציבורי, בישראל או באזור מוחזק".
183. סעיף 251 לצו מכיל למעשה שתי עבירות נפרדות: הראשונה - הסתה, אשר עוסקת בניסיון להשפיע על דעת הקהל באזור באופן העלול לפגוע בשלום הציבור או בסדר הציבורי. השנייה - פרסום דברי שבח, אהדה או תמיכה בארגון עוין בפעולותיו או מטרותיו.
184. בפסיקת בתי המשפט הצבאיים נקבע כי עבירת ההסתה היא עבירה התנהגותית, שאינה תלויה תוצאה. הובהר כי מדובר בניסיון להשפיע על דעת הקהל, מבלי שיש הכרח להצביע על כך שהניסיון אכן התממש. בעניין אבו רחמה (עד"י 1947/10 אבו רחמה נ' התביעה הצבאית (נבו 21.10.2010)) ובעניין אלחרוב (ע"מ 1150/16 אלחרוב נ' התביעה הצבאית (15.03.2016)) הובהר כי עניינו של הרכיב ההתנהגותי הוא במעשה שלא הוגדר, ובצידו רכיבים נסיבתיים: קיומו של קהל הניתן להשפעה ורכיב הסתברותי להתרחשות תוצאה.
185. בעניין אל-זרו (יהודה 4274/24 התביעה הצבאית נ' אל-זרו (נבו 25.05.2025), להלן: "עניין אל-זרו"), לאחר ניתוח מעמיק של לשון החוק והפסיקה, קבע בית המשפט כי את המונח "עלול" ראוי לפרש כדורש רמת הסתברות נמוכה מרמה של "אפשרות ממשית", אך במידה שאינה ניכרת. בהמשך הכרעת הדין, בפסקה 45, התייחס בית המשפט לאופן בו ניתן לבחון

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 25-09-3974 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

את רמת ההסתברות לפגיעה בשלום הציבור או בסדר הציבורי, תוך שימוש במבחני העזר שנקבעו ברע"פ 2533/10 **מדינת ישראל נ' בן חורין** (נבו 26.12.2011), ביניהם: תוכנו של הפרסום, הנסיבות שבהן פורסם, מיהות המפרסם, האווירה השוררת בציבור, סוג האלימות המדוברת, היקף הפרסום וקהל היעד שלו, הקשר הפרסום, מקומו והמדיום שבו נעשה שימוש, ועוד.

186. ביחס ליסוד הנפשי בעבירה זו, נקבע כי הוא מחשבה פלילית "רגילה" כך שנדרש להוכיח מודעות בלבד, לרבות מודעות לכך שהמעשה עלול לפגוע בשלום הציבור או בסדר הציבורי (**עניין אבו רחמה**). בהמשך הובהר על ידי נשיאת בית המשפט הצבאי לערעורים כי צירוף המילים "מנסה (...)" להשפיע על דעת הקהל באזור " בסעיף 251(ב)(1) לצו, מלמדות כי מדובר בעבירת התנהגות שיש לה רכיב מטרה ("כוונה מיוחדת"), אך יש מקום להחיל בעבירה זו את הלכת הצפיות (עד"י 2510/25 **התביעה הצבאית נ' טויל** (נבו 01.04.2025, להלן: "**עניין טויל**")).

187. ביחס לחלופה השנייה הקבועה בסעיף 251(ב)(3), נקבע כי:

*"כל שעסקין בהזדהות, אהדה ותמיכה בארגון עוין, גלומה באמירה או במעשה סטייה מהנורמה החברתית הראויה ואימוץ אידיאולוגיה לה נלווים מעשי אלימות וטרור. התנהגות שכזו, ראוי כי תיאסר גם בלי שגרמה או עלולה לגרום באופן מידי לביצוע מעשים אסורים, שכן היא נועדה כל כולה לתמוך בכך... על כן, עצם פרסום השבח או התמיכה בארגון עוין, או ההזדהות עימו, יוצרים סיכון ביטחוני ממשי, אשר מטבעו עלול להביא לריבוי מעשי טרור ואלימות. משכך, מן הראוי למונעו, ללא צורך להוכיח כי נועד להביא לביצוע מעשים כאמור" (**עניין אלחרוב**).*

188. כפי שניתן להתרשם, חלופה זו אינה כוללת מבחן ביחס לרמת ההסתברות לפגיעה בשלום הציבור, ודי בעצם הפרסום המביע הזדהות, אהדה או תמיכה בארגון עוין.

189. במקרה דומה במידה מסוימת לענייננו, ביחס לעובדים בתחנת רדיו, קבע כבוד נשיא בית המשפט הצבאי לערעורים (כתוארו דאז), אל"ם בנישו, את הדברים הבאים:

*"מהות הפרסומים, המצטרפת להפנייתם לקהל הרחב, מבססת בעיניי, גם את דרישת ההסתברות האמורה... ואכן, לשיטתי, ניתן להסיק על אודות כוונתו של אדם בפרסום ספציפי, גם מן הכוונה המפורשת או המשתמעת, העולה ממכלול פרסומיו (ע"מ 3471/16 **התביעה הצבאית נ' אלנמורה ואח'** (נבו 15.12.2016, להלן: "**עניין אלנמורה**"). ההדגשה אינה במקור).*

חוות דעת "לב ירוק כמזוהה תנועת חמאס"

190. במסגרת פרשת התביעה הוגשה **בהסכמת הצדדים** חוות דעת ביחס למשמעות השימוש בסמלון (אמוג'י) לב ירוק כהזדהות עם ארגון הטרור חמאס (ת/30). בחוות הדעת פורט כי

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 25-09-3974 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

כיום, נעשה שימוש תדיר בסמלונים ברשת לצורך הבעת רעיונות מורכבים וקיצוניים, כך שלמעשה הם טומנים בחובם משמעות רבה. השימוש בסמלונים נועד להעביר מסר ברור וקליט לצופים בתוך שניות, וזאת בשים לב לאופן שבו נצרך מידע כיום: בתוך שניות, ללא השתוות ארוכה והעמקה בתכנים.

191. חוות הדעת מתייחסת לכך שארגון הטרור חמאס אימץ את הצבע הירוק כמזוהה עם הארגון, תוך סקירת סמלי החמאס בהם הצבע הדומיננטי הוא הצבע הירוק. בהמשך, הוצגו דוגמאות לשימוש בסמלון לב ירוק ברשת לצורך הבעת תמיכה בחמאס, לרבות בחשבונות רשמיים ולא רשמיים של ארגון החמאס. מסקנת חוות הדעת היא כי בהקשרים פרו פלסטיניים ואנטי ישראלים, משמעות השימוש בסמלון לב ירוק היא הזדהות עם ארגון הטרור חמאס.

192. ככלל, דין ראייה שהוגשה בהסכמה כדין עדות שמסר עד, בעניינו - עורכת חוות הדעת. במקום שאין מחלוקת באשר לאמיתות תוכנה של הראייה, רואים את העובדות המפורטות בה כמוסכמות. יחד עם זאת, הסכמה זו אינה מחייבת את בית המשפט ואינה כובלת את שיקול דעתו (ראו את ההפניה בפסקה 16 לעיל). לאור הסכמת הצדדים ביחס לראייה זו, בהיעדר ראייה לסתור או הסבר חלופי שהציגה ההגנה (לרבות בעדות הנאשמת, כפי שיפורט להלן), מצאתי לאמץ את מסקנת חוות הדעת.

193. יודגש כי על פי חוות הדעת יש לבחון את ההקשר שבו פורסם הסמלון, והשימוש בו אינו מוכיח, בפני עצמו, תמיכה בחמאס. מסקנה זו מקובלת עליי. בהתאם, בטרם הכרעה ביחס למשמעות השימוש בסמלון בכל מקרה, ייבחן ההקשר הכולל של הדברים.

גרסת הנאשמת ביחס לפרסומים באופן כללי

194. הנאשמת מסרה בעדותה בבית המשפט וכן בחקירתה במשטרה כי מדובר בפרסומים עיתונאיים ולא בהבעת עמדה אישית שלה, וכי מדובר בפרסומים אותם העתיקה ופרסמה בחשבונות שלה ברשתות החברתיות, ללא כוונה מיוחדת (שורה 58 בת/5, שורות 29-31 בעמ' 48 לפרוטוקול). הנאשמת ציינה כי היא נגד שימוש בנשק באופן כללי.

195. כאשר נשאלה הנאשמת באופן ספציפי ביחס לסמלון לב ירוק אשר הופיע במספר פרסומים, השיבה כי היא העתיקה את הטקסט כולל הסמלון ופרסמה מחדש את הדברים, ואין לכך משמעות מבחינתה (שורות 38-45 בעמ' 48 לפרוטוקול).

196. באשר לטענת הנאשמת לפיה היא לא כתבה את הפרסומים, אלא רק העתיקה אותם ופרסמה מחדש, יפים לעניין זה קביעות בית המשפט הצבאי לערעורים בעניין חאמד:

"אין חשיבות מכרעת לשאלה אם התכנים שפורסמו בדף הפייסבוק נכתבו על ידי בעל החשבון או רק פורסמו על ידו, כשם שלא חשוב אם הכרזה המסיתת שתלה בעל הבית במרפסת ביתו נכתבה על ידו או שקיבל אותה מידי אחרים. פרסום הדברים והיעדר ניסיון להסיר את הפרסום או להסתייג ממנו מהווים

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 3974-09-25 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

אימוץ של התוכן המסית, גם אם נוצר בידי אחרים " (ע"מ 1222/16 התביעה

הצבאית נ' חאמד (נבו 18.02.2016)).

197. אם כן, טענה זו של הנאשמת אינה מעלה ואינה מורידה, ויש לבחון את תוכן הפרסומים שפרסמה בהתאם ללשון החוק והפסיקה. נזכיר, כי לא קיימת מחלוקת בין הצדדים ביחס לכך שהנאשמת פרסמה את הפרסומים וביחס לתוכנם ותרומם, כפי שיפורטו להלן. המחלוקת היא מחלוקת משפטית בלבד ביחס לפרשנות הפרסומים, ולשאלה האם הם עולים כדי הסתה או תמיכה בארגון עוין, או שמא מהווים דיווחים עיתונאיים בלבד. נפנה לבחון את תוכן הפרסומים באופן פרטני.

198. כהערה מקדימה, יצוין כי בחנתי כל פרסום לגופו, ולטעמי אין במכלול הפרסומים כדי להפוך תוכן עמום לעבירה או להשלים זיקה שלא הוכחה לארגון עוין כלשהו, בשים לב לכך שמכלול הפרסומים לא מלמד על תמיכה חוזרת ונשנית בארגון עוין מסוים. עם זאת, במקרים שבהם תוכן הפרסום מצביע כשלעצמו על מסר תומך או מסית, ניתן לייחס משקל מסוים לחזרה על דפוסי הביטוי כחלק מבחינת כוונת המפרסמת.

הפרסומים באינסטגרם

199. על פי עובדות כתב האישום, הנאשמת ניהלה חשבון אינסטגרם הנושא את שמה בתקופה שבין 18.01.2024 ועד ליום 26.06.2025. בחשבון זה היו 3,052 עוקבים ובתיאור הפרופיל נכתב כי הנאשמת עובדת בסוכנות הידיעות תסנים. במהלך תקופה זו, פרסמה הנאשמת את הפרסומים הבאים:

ס"ק 1.א - פרסום מיום 28.01.2024:

200. במועד האמור, פרסמה הנאשמת סרטון בו תועדו דמויות נשיות רבות, לבושות ניקאב וסרטי ראש, לעתים נושאות אפודים הנחזים כאפודים צבאיים, חמושות בכלי נשק במהלך אימונים צבאיים הנחזים לאימוני ירי, אימוני ראוה וצעדות. ברקע הסרטון נשמע שיר בערבית שתרגומו הוא: "אזיקיך הם צמידי קרסול, הסבלנות שלך היא רעידת אדמה, הן אחות הגברים, התפללי את תפילת השחר והיי אופטימית, לימדת אותנו שיעורים, בכוח נצעד, הן כלה יפה, הללי את הסהר ותהיי שמחה, הן כתר הראש, השם שלך הוא מודל לחיקוי."

201. יחד עם הסרטון הנאשמת פרסמה כיתוב בערבית שתרגומו "בנות החורין שלנו" בצירוף סמלון לב שחור, סמלון לב ירוק וסמלון דגל פלסטין. פרסום זה זכה ל-7,490 צפיות ו-179 סימני חיבוב.

202. בחקירתה במשטרה ציינה הנאשמת כי היא ראתה את הסרטון שבו מאמנים נשים ברצועת עזה להשתמש בנשק, והיא פרסמה את הסרטון כדיווח חדשותי בלבד ולא במטרה להסית (שורה 58 בת/5).

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 25-09-3974 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

203. לטעמי, לא ניתן לקבל את הטענה כי מדובר בפרסום ניטרלי המציג עדכון או דיווח חדשותי בלבד, וזאת לאור השילוב בין לשון הפרסום לתוכן הסרטון. השימוש בגוף ראשון רבים ("שלנו") מלמד לטעמי על הזדהות עם הקבוצה ופעילותה, כאשר תוכן הסרטון מלמד בבירור על היערכות אותן נשים לחימה. השיר ברקע לסרטון מעניק לפעילות מימד של גבורה והאדרה. כפי שנקבע בעניין אלנמורה, והדברים מתאימים לענייננו, אין כל הבדל בין פרסום הנעשה בקולו של הנאשם לבין שיר המכיל תכנים מסיתים או תומכים בארגון עוין.
204. באשר למשמעות השימוש בסמלון לב ירוק בפרסום זה, יש לשים לב למועד פרסום הסרטון, במהלך מלחמת התקומה, בשלב בו מלחמת ישראל הייתה במהלכה של לחימה עצימה מול ארגון הטרור חמאס בעזה. בחינת ההקשר הכולל של הדברים, לרבות תוכן התיעוד בסרטון, מוביל לטעמי למסקנה כי בפרסום זה, השימוש בסמלון נועד להביע הזדהות עם ארגון הטרור חמאס.
205. על כן, מצאתי כי מדובר בפרסום אשר נועד להביע אהדה ותמיכה בארגון עוין ובפעולותיו, הן לאור תוכן הסרטון והן לאור תוכן המשפט שפורסם לצידו. בהתאם, מצאתי להרשיע את הנאשמת בגין פרסום זה בעבירה לפי סעיף 251(ב)(3) לצו.
206. בשים לב לכך שהמשפט שצירפה הנאשמת ונוסח השיר ברקע לסרטון אינם קוראים לאלימות או להצטרפות לחימה באופן מפורש, וכן לאור העובדה שאף התביעה לא ביקשה לעשות כן בסיכומיה בכתב, לא מצאתי להרשיע את הנאשמת ביחס לפרסום זה לפי החלופה הקבועה בסעיף 251(ב)(1) לצו.

ס"ק 1.ב - פרסום מיום 31.07.2024 :

207. בכתב האישום צוין כי במועד זה, יום חיסולו של אסמאעיל הנייה, ראש הלשכה המדינית של חמאס, הנאשמת סיקרה תהלוכה בחברון על רקע מותו. הנאשמת פרסמה סרטון באורך 35 שניות, ובו תועדה התהלוכה בה צעדו אנשים וילדים, חלקם לבושים בפרטי לבוש ירוקים הנושאים את סמלי חמאס, חלקם רעולי פנים וחלקם נושאים שלטים עם תמונתו של הנייה. בהמשך הסרטון מתועדים חיילי צה"ל צועדים ברחובות, מלווים בגייפ צבאי.
208. ברקע רוב הסרטון נשמעות קריאות ורעשי רקע אשר נדמה כי תועדו במקור במהלך התהלוכה. בשניה 00:19 לסרטון נשמעות ברקע קריאות בערבית שלא ברור האם תועדו כך במקור בתהלוכה, והתביעה בסיכומיה בכתב התייחסה לכך שמדובר ב"נאום התנגדות מובהק" של אסמאעיל הנייה.
209. אלא, שהנאשמת לא נשאלה על אופן עריכת הסרטון ועל השמע ברקע בחקירתה במשטרה או בבית המשפט, וכן לא הוגשה ראיה אחרת בנושא, ועל כן, אין בידי לקבוע כממצא עובדתי כי השמע "הודבק" בעריכה או שמדובר בשמע המקורי כפי שתועד ברקע התהלוכה. בשניה 00:21 ניתן לשמוע כי השמע הוחלף בשיר בערבית שתרגומו: "אמר המפקד אסמאעיל, לגישה

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 3974-09-25 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

- הזאת אין תחליף, גם אם כל העולם ייכנע, לא נכיר בישראל". ביחס לשיר, ברור באופן מובהק כי לא מדובר בשמע המקורי של הסרטון.
210. יחד עם הסרטון פרסמה הנאשמת את הטקסט הבא: "הפלסטינים מנופפים בדגלים ואוחזים בכרזות צועדים במהלך הפגנה על רקע חיסולו של ראש הלשכה המדינית של חמאס, אסמאעיל הנייה בטהרן ביום 31 ביולי 2024 בחברון הגדה המערבית". לצד כיתוב זה, הנאשמת הוסיפה סמלון לב ירוק. פרסום זה זכה ל-4,823 צפיות ו-145 סימני חיבוב.
211. בחקירתה במשטרה, מסרה הנאשמת כי היא סיקרה את התהלוכה בחברון, כמו כל העיתונאים האחרים שנכחו במקום. הנאשמת הדגישה כי צילום התהלוכה ופרסום התיעוד אינם מביעים תמיכה במעשים, אלא מדובר בעבודתה (שורה 64 בת/5).
212. לטעמי, פרסום הסרטון בפני עצמו, בו תועדה התהלוכה, אינו עולה כדי עבירה. בשים לב לעבודתה של הנאשמת כעיתונאית, אכן נדמה כי מדובר בסיקור חדשותי של אירוע שהתרחש. הטקסט שצירפה הנאשמת לצד הסרטון הוא ניטרלי ברובו המכריע ומתאר את ההתרחשות המתועדת בסרטון.
213. אלא, שלטעמי, השיר ברקע הסרטון המהדהד את המסר של "המפקד" הנייה שלא להכיר במדינת ישראל, וכן השימוש בסמלון לב ירוק, מלמד, פעם נוספת, על הבעת הזדהות עם ארגון הטרור חמאס, ולא על דיווח חדשותי ניטרלי לחלוטין. השימוש בשיר ובסמלון מובילים לטעמי לחציית הגבול שבין דיווח חדשותי לבין הבעת תמיכה והזדהות עם ארגון עוין. ויודגש, כי אין ראיה המאפשרת לקבוע כי הנאשמת עצמה ערכה את הסרטון או הוסיפה לו את השיר. עם זאת, אין מחלוקת כי היא פרסמה את הסרטון כשהשיר כלול בו.
214. במקרה זה, קשה לתת משקל מיוחד למועד פרסום הסרטון, יום חיסולו של הנייה, שכן מדובר במועד שבו התרחשה התהלוכה, ומטבע הדברים, הפרסום החדשותי יתפרסם בו ביום.
215. מנוסח הטקסט והסרטון, וכן בשים לב לעבודתה של הנאשמת כעיתונאית וגרסתה ביחס לפרסום זה, אינני סבורה כי הוכח ברמה הנדרשת כי מדובר דווקא בניסיון להשפיע על דעת הקהל, להבדיל מסיקור אוהד של תהלוכה על רקע מותו של הנייה. בשים לב לכך שהסרטון, השמע והטקסט שפורסמו לא קוראים לאלימות מפורשת, להצטרפות ל"התנגדות" או לתמיכה בטרור, לטעמי לא ניתן לקבוע כי השפעתו של פרסום זה עלולה לפגוע בשלום הציבור או בסדר הציבורי באזור.
216. על כן, מצאתי לקבוע כי פרסום זה עולה כדי עבירה לפי סעיף 251(ב)(3) לצו, אך לא לפי סעיף 251(ב)(1) לצו.

ס"ק ג.1 - פרסום מיום 17.12.2024:

217. במועד זה הנאשמת סיקרה לווייה, וכחלק מהסיקור, פרסמה סרטון בו תועד אדם לבוש ווסט צבאי בוכה, ובהמשך, קבוצת אנשים הנושאים גופה. ברקע הסרטון נשמע שיר בערבית

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 25-09-3974 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

- שתרגומו "והחזה שלנו, ידיד חזק יותר ממגנים ומסכרים, אתה מחפש את גן העדן של ריבוני, לא אכפת לך ממגבלות". יחד עם הסרטון הנאשמת פרסמה כיתוב בערבית שתרגומו "בני הגדוד בג'נין בפרידה מיזיד ג'עאסה", או מילים בעלות משמעות דומה, בצירוף סמלון לב שבור (בניגוד לכתוב בכתב האישום). פרסום זה זכה ל-4,823 צפיות ו-219 סימני חיבוב.
218. ביחס לפרסום זה, מסרה הנאשמת בחקירתה במשטרה כי אותו אדם נהרג במסגרת חיכוך "בין שני צדדים בג'נין בצד הפלסטיני". בת/31 צוין כי יזיד ג'עאסה היה מפקד חטיבת ג'נין בג'יהאד האסלאמי אשר חוסל על ידי כוחות הביטחון של הרש"פ.
219. התביעה טענה בסיכומיה כי מדובר במי שנהרג בעימות צבאי עם כוחות הביטחון, ופרסום הסרטון עם דברי הקינה ברקע, כאשר הנאשמת מודעת לכך שמדובר במי שנהרג ב"עימות צבאי", מלמד כי הנאשמת צפתה כאפשרות קרובה לוודאי שהקהל שייחשף לסרטון זה יושפע ממנו וקיימת אפשרות סבירה שהדבר יוביל לפגיעה בשלום הציבור.
220. אלא, שעל פי גרסת הנאשמת ועל פי המפורט בת/31, לא מדובר במי שנהרג בעימות מול כוחות הביטחון. על כן, אין בסיס לטענות אלה של התביעה. מאחר שלא הונחה תשתית ראייתית מספקת ביחס לאותו "גדוד", הרי שלא ניתן לקבוע כי מדובר בארגון עוין בהתאם להגדרתו בצו.
221. לטעמי, בפרסום זה הטקסט המצורף הוא בעל אופי ניטרלי ואינו כולל הזדהות או הבעת תמיכה בארגון (אשר כאמור, לא הוכח כי מדובר בארגון עוין). בחינת כלל הנסיבות הקשורות בפרסום זה, אשר אינו כולל קריאה מפורשת לאלימות ואינו כולל דברי שבח או אהדה למי שפעל נגד כוחות הביטחון, ולאור עבודתה של הנאשמת כעיתונאית - אני מורה על זיכוייה של הנאשמת מחמת הספק ביחס לפרסום זה.

ס"ק 1.1 - פרסום מיום 22.03.2025:

222. במועד זה פרסמה הנאשמת את תמונתה כאשר היא מחזיקה בידה מיקרופון של תסנים. לצד התמונה, פרסמה הנאשמת את הטקסט בערבית שתרגומו: "אנחנו הבנים של האמאם ההוא אשר אמר: במוות אתה מאיים עליי, בן המשוחררים. המוות הוא הרגל עבורנו. וכבודנו מאללה הוא מות הקדושים", בצירוף סמלון לב שחור. פרסום זה זכה ל-292 סימני חיבוב.
223. הנאשמת לא נשאלה על תוכן פרסום זה לעומק בחקירתה במשטרה או בחקירתה הנגדית, למעט אמירה כללית כי לא מדובר בהבעת דעה אישית אלא בביטויים שהעתיקה ממקורות אחרים (שורות 24-29 בעמ' 48 לפרוטוקול).
224. התביעה טענה בסיכומיה כי פרסום לפי "המוות הוא הרגל" וכי מדובר בדבר קדוש מלמדת על תמיכה ועלולה להוביל לביצוע פעילות שמהותה פגיעה בשלום הציבור והפרת הסדר הציבורי.

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 25-09-3974 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

225. בהיעדר כל ראיה או מידע ביחס להקשר שבו נכתבו הדברים אותם ציטטה הנאשמת מפי אותו אמאם, וכאשר הנאשמת לא נשאלה על כך לעומק בחקירתה במשטרה או בבית המשפט, הרי שלא קיימת תשתית ראייתית מספקת על בסיסה ניתן לקבוע ממצאים. לטעמי, לא ניתן להניח הנחת מוצא מפלילה לפיה האמירה "כבודנו מאללה הוא מות הקדושים" היא בהכרח קריאה התומכת ב"מות קדושים" על רקע פעולה אלימה נגד כוחות הביטחון.

226. בנסיבות אלה, כאשר לא הונחה תשתית ראייתית מספקת, וכאשר לא מדובר בקריאה מפורשת לאלים או תוכן קיצוני לו ישנה פרשנות אחת חד משמעית, הרי שהספק פועל לטובת הנאשמת, ואין מנוס אלא להורות על זיכוייה מחמת הספק ביחס לפרסום זה.

ס"ק 1.ה - פרסום מיום 26.06.2025:

227. בפרסום זה, פרסמה הנאשמת תמונה בה מתועדות שלוש גופות, ככל הנראה בתוך תא קירור. לצד התמונה פרסמה הנאשמת טקסט בערבית שתרגומו: "שלושה מטובי בנינו בכפר מאליכ מתו מות קדושים אתמול על ידי חקלאים של המתנחלים הפושעים, אשר פרצו לכפר כשהם חמושים בכבדות, בוזזים, משחיתים, הורגים... ולא מלהרתיע! שלוש נשמות טהורות עלו לן עדן, רק בגלל שהגנו על בתיהם, על אדמם ועל מנחתם. איפה העולם בפשעים האלה? איפה הקולות שטוענים להגן על הזכויות והצדק? הדם של השהידים בגרונות שלנו. הדם של השהידים הוא קללה על כל מי ששקט, על כל מי שמצדיק, על כל מי שמתמקח. היום ומחר כל הכפרים והערים שלנו אם נישאר בחוסר מעש. בושע על שתי השתיקות, תהילה ואלמוות לשהידים ההרואים. חופש לפלסטיין מהנהר ועד הים". פרסום זה זכה ל-33 סימני חיבוב.

228. ביחס לפרסום זה, מסרה הנאשמת כי לא היא צילמה את התמונה אלא רק פרסמה את הידיעה (שורה 67 בת/5). אכן, על גבי התמונה, מופיע שמו של אדם אחר, אך הנאשמת לא ידעה להתייחס אם העתיקה ממנו את התמונה ואת תוכן הפרסום (שורות 1-5 בעמ' 49 לפרוטוקול).

229. פרסום זה, להבדיל מפרסומים קודמים, לטעמי כולל קריאה מפורשת לפעולה אלימה וכן מתייחס להשלכות האפשריות ל"חוסר מעש". נכתב בפירוש כי התוצאה לחוסר מעש עלולה להיות מצב דברים דומה ("היום ומחר בכפרים והערים שלנו"). בנוסף, הטקסט כולל דברי שבח מפורשים - "תהילה ואלמוות" ל"שהידים ההרואים", וכן הם מכונים "טובי בנינו". בסוף הטקסט, מופיעה הקריאה "חופש לפלסטיין מהנהר ועד הים", אשר בנסיבות פרסום זה בכללותו, לדעתי יש לפרשה כקריאה לאלימות.

230. בהקשרו של הפרסום כולו, הכולל האדרת "דם השהידים", גינוי מי שנותר בחוסר מעש וקריאה לפעולה, שימוש בביטוי זה מחזק את הפרשנות שלפיה אין מדובר במחאה מדינית גרידא אלא במסר הקורא למאבק אלים ולהמשך פעולה.

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 3974-09-25 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

231. לטעמי, ביחס לפרסום זה, לא ניתן לקבל את הטענה כי מדובר בדיווח עיתונאי בלבד. הטקסט המצורף כולל הרבה מעבר לדיווח עובדתי ניטרלי, ויש בו קריאה מפורשת לפעולה אלימה ואף התייחסות לתוצאה אפשרית של חוסר מעש, אשר עלולה לטעמי להוות זרז נוסף לפעולה אלימה. יחד עם זאת, לא הוכח כי דברי השבחו והאהדה שבפרסום הופנו לארגון עוין כהגדרתו בסעיף החוק, לפעולותיו או למטרותיו, ועל כן לא הוכחו יסודות החלופה הקבועה בסעיף 251(ב)(3) לצו.

232. הפרסום פורסם ברשת חברתית למספר רב של עוקבים, ולאור תוכנו הישיר של הפרסום וניסוחו כפנייה לקהל מלמדים כי הנאשמת צפתה כאפשרות קרובה לוודאי שהמסר ישפיע על דעת הקהל ויעודד נקמה אלימה. בכך מתקיים רכיב המטרה שבסעיף באמצעות הלכת הצפיות.

233. על כן, אני סבורה כי כלל הנסיבות מובילות למסקנה כי פרסום זה מקים את יסודות העבירה ומצאתי להרשיע את הנאשמת בעבירה לפי סעיף 251(ב)(1) ביחס לפרסום זה.

הפרסומים בפייסבוק

234. על פי עובדות כתב האישום, הנאשמת ניהלה חשבון פייסבוק הנושא את שמה ולצידו בסוגריים המילה "press". בתקופה שבין 06.09.2021 ועד ליום 28.08.2025. בחשבון זה היו 7,900 עוקבים. במהלך תקופה זו, פרסמה הנאשמת את הפרסומים הבאים:
ס"ק 1.1 - פרסום מיום 06.09.2021:

235. במועד זה, בו ברחו שישה אסירים מכלא גלבע, פרסמה הנאשמת טקסט בערבית שתרגומו: "מבצר גלבע נפל, מנהרת החופש בוקר טוב לג'נין" בצירוף סמלון של דגל פלסטין. פרסום זה זכה ל-73 סימני חיבוב ותגובה אחת.

236. הנאשמת לא נחקרה על פרסום זה באופן מעמיק, בחקירתה במשטרה או בחקירתה בבית המשפט. הטקסט אינו "מדבר בעד עצמו", לא כולל גילויי אהדה או הזדהות עם ארגון עוין או עם מטרותיו, ולא קורא לפעולה דומה, ודאי לא לפעולה אלימה. הטקסט לכל היותר כולל גילוי שמחה ביחס לבריחת האסירים ודברי לעג ביחס לכלא, להבדיל מהזדהות עם מעשיהם של האסירים אשר הובילו למאסרם.

237. דברים אלו אינם מקימים את יסודות העבירה ועל כן אני מורה על זיכוייה של הנאשמת ביחס לפרסום זה.

ס"ק 1.1 - פרסום מיום 23.02.2022:

238. במועד זה, הנאשמת סיקרה לוויה של אדם שסברה שהוא "שאהיד", ופרסמה תמונות מתהלכות הלוויה. בתמונות מופיעים אנשים הנושאים את הגופה המכוסה בדגל פלסטין על

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 25-09-3974 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

- אלונקה וכן נשים בוכות. לצד התמונות, הנאשמת פרסמה כיתוב בערבית שתרגומו: "הסיקור שלי במהלך הלווית השהיד הילד מוחמד שחאדה מהכפר אלחצ'ר במחוז בית לחם, אשר מת מות קדושים במהלך מארב של כוחות מיוחדים ישראלים" בצירוף סמלון של דגל פלסטין וכפות ידיים שלובות. פרסום זה זכה ל-83 סימני חיבוב ול-14 תגובות.
239. בחקירתה במשטרה מסרה הנאשמת כי מדובר בסיקור שערכה לאירוע הלוויה (שורות 659-660 בת/5א) ללא שהתבקשה להתייחס לתוכן הדברים לעומק. בסיכומיה בכתב טענה התביעה כי יש ללמוד מנוסח הדברים כי הנאשמת נקבה במונח "מות קדושים" וכך קשרה בין מצווה לעימות מול כוחות הביטחון, וצפתה כי הפרסום עלול להוביל לפגיעה בסדר הציבורי וכי פרסום שכזה עולה כדי ניסיון להשפיע על דעת הקהל.
240. אף ביחס לפרסום זה, חקירת הנאשמת הייתה דלה ולקונית, והיא כלל לא התבקשה להתייחס לתוכן הפרסום מעבר לאמירת אגב ואישור כי פרסמה את הדברים. תוכן הפרסום לא מלמד דבר על נסיבות מותו של אותו אדם במהלך המארב, כך למשל, האם הוא היה יעד המארב בשל פעילותו העוינת, או מי שנקלע אליו במקרה. על כן, לא ניתן להניח הנחת מוצא מפלילה לפיה השימוש במונח "שאהיד" במקרה זה נועדה לשבח דווקא מי שלקח חלק בפעולה אלימה או בארגון עוין.
241. תוכן הפרסום אינו כולל קריאה מפורשת לאלימות או הזדהות או תמיכה בארגון עוין, ולאור תפקידה של הנאשמת, ניתן לראות בו כדיווח חדשותי שאינו ניטרלי לחלוטין. אלא שבשבים לב לתוכן הפרסום, לתשתית הראייתית החסרה ביחס אליו ולכלל הנסיבות, לטעמי אין מנוס אלא להורות על זיכוייה של הנאשמת מחמת הספק ביחס לפרסום זה.

ס"ק 1.ט - פרסום מתחילת חודש אוגוסט 2023:

242. במועד זה, פרסמה הנאשמת "סטורי" ובו תמונתה כשהיא לבושה בווסט עליו כתוב "press", וברקע ישנן דמויות מטושטשות הנחזות להיות גברים חובשי כיפה וחייל צה"ל. על התמונה נכתב הטקסט הבא בערבית: "בינינו וביניהם הרים של גופות, ונהרות של שנאה. ודם ודם ונקמת דם ארוכה... טפחו את השנאה כדי שיתגלה לנו חסד נקמת הדם, שמרו על כבודכם והיטיבו לעשות את הנקמה" בצירוף סמלון דגל פלסטין ונעץ. ברקע הפרסום נשמע שיר בערבית שתרגומו "אני ערבי פלסטיני, אני בכל השפות בן אדם, אני שכס ואני חיפה ואני יפו ואני בית שאן".
243. בחקירתה, טענה הנאשמת כי לא כתבה את הטקסט המופיע על גבי התמונה (שורה 70 בת/5).
244. עיון בתוכן הפרסום מלמד על קריאה ברורה "לטפח את השנאה" כדי להגיע ל"חסד נקמת הדם" ול"נקמה". השימוש במשפט "דם דם דם ונקמת דם ארוכה" לא מותירה ספק ביחס לכוונה, וכי מדובר בנקמה אלימה ועקובה מדם. בנסיבות אלה, לטעמי מדובר בקריאה ברורה ומפורשת לאלימות.

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 3974-09-25 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

245. בחינת כלל הנסיבות, ובעיקר תוכן הפרסום, שהוא מפורש וקורא לנקמה אלימה (נקמת דם), תוכן התמונה לרבות הדמויות ברקע, נסיבות הפרסום, בזמן תקופה ביטחונית מתוחה, מובילה למסקנה כי הפרסום עלול לפגוע בשלום הציבור או בסדר הציבורי. אף שלא הוצגו נתונים מלאים ביחס למספר הצפיות או להשפעה בפועל, אין בכך כדי לשלול את הרכיב ההסתברותי, שכן מדובר בפרסום פומבי בחשבון בעל אלפי עוקבים, שתוכנו מכון ישירות לקהל ומבקש ממנו שלא להישאר בחוסר מעש.

246. לאור נוסחו המפורש של פרסום זה, אני סבורה כי מתקיים גם היסוד הנפשי, שכן לטעמי כל אדם המפרסם קריאה מפורשת שכזו לאללימות צופה כאפשרות קרובה לוודאי את התרחשות התוצאה, ועל כן יש לראותו, על פי הלכת הצפיות, כמי שהתכוון להשיגה. על כן, אני מרשיעה את הנאשמת בעבירה לפי סעיף 251(ב)(1) לצו בגין פרסום זה.

הפרסום בטיקטוק

247. הנאשמת ניהלה חשבון הנושא את שמה ברשת החברתית "טיקטוק". במועד שאינו ידוע, שיתפה הנאשמת סרטון אשר פורסם במקור ביום 14.05.2025, בו נראים קטעים של חסן נסראללה, מזכ"ל חיזבאללה לשעבר. ברקע נשמעת מוזיקה מלודית עצובה ללא כיתוב. 248. פעם נוספת, הנאשמת לא נחקרה באופן מספק ביחס לפרסום זה, וכל שאמרה לגביו היה "לא יודעת" תוך שאישרה כי מדובר בחשבון הטיקטוק שלה. 249. פרסום סרטון שבו מתועד בכיר בארגון טרור עם מוזיקת רקע מלודית, ללא כל תוכן נוסף המעיד על הזדהות או תמיכה בו או בארגון, או טקסט כלשהו, אינו מבסס תשתית ראייתית מספקת ואינו מלמד כי התקיימו יסודות העבירה. 250. לאור התשתית הראייתית הדלה ולהיעדרן של נסיבות כלשהן העשויות ללמד על הכוונה בפרסומו, אין מנוס אלא להורות על זיכוייה של הנאשמת ביחס לפרסום זה.

סוף דבר

251. הכרעת דין בפלילים אינה מבוססת על חשדות, על הנחות מוצא או על האפשרות כי הדברים התרחשו כנטען, אלא **על ראיות המוכיחות את כל יסודות העבירה מעבר לספק סביר**. בענייננו, התביעה הצבאית לא עמדה בנטל זה ביחס לעבירות המגע עם אויב והכנסת כספי אויב, וכן ביחס לחלק מן הפרסומים שפרסמה הנאשמת ברשתות החברתיות. בסוגיות אלה נותרה התשתית הראייתית חסרה או עמומה, ובחלקן הצטרפו לכך פעולות חקירה שלא מוצו וראיות רלוונטיות שלא נאספו. מטעמים אלה, **ולא** מחמת חסינות הנובעת מעיסוקה של הנאשמת כעיתונאית, הוריתי על זיכוייה מאותן עבירות ומאותם פרסומים. מנגד, ביחס לפרסומים שבהם הוכחו יסודות העבירה מעבר לספק סביר, הורשעה הנאשמת בהתאם.

בית המשפט הצבאי יהודה

ת"פ 3974-09-25 התביעה הצבאית איו"ש נ' אבו עיאש(עצירה)

נוסח זה כפוף לתיקוני עריכה והגהה.

ניתנה היום, ז' חשוון תשפ"ז, 18 אוקטובר 2026, במעמד הצדדים.

גלי קטלון, שופטת